

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΥΛΟΓΙΑ

Έτος Κ' • ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2021

Αριθ. Τεύχους 224

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

01. Ράπισμα στήν Αύταρχική Κυβέρνηση τῆς Ἑλλάδος ἀπό τήν προ-
σφυγή μας στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο γιά τό κλείσιμο τῶν Ἐκ-
κλησιῶν! (π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης)	147
02. Ἡ πιστότητα στήν Ἐκκλησία καί ἡ πιστότητα στό Ἔθνος
(Νομομαθής)	162
03. Τό Μνημόσυνο τοῦ Γέροντος μας π. Σίμωνος (π. Β. Ε. Β.)	167
04. Μεγάλη Ἑβδομάδα, Ἀπρίλιος 2021 (Μοναχός Νεκτάριος)	168
05. Γαλάζιος Οὐρανός; Ξεχάστε τον! (Νινέττα Βολουδάκη)	172
06. Ἀόρατη μεταφορά! (Ἰωάννης Ν. Καλιοντζῆς)	175
07. «Πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων» (π. Κων. Ν. Καλλιανός)	177
08. Ξεχάσαμε... (Θεμιστοκλῆς Σβορώνος)	178
09. Τὰ ψέματα, τὰ ψέματα, ποιός θά τὰ ἐξαντλήσῃ; (Θ. Κερεφίδης)	181
10. Ἐνα μέλλον πού θά ἔχει πολύ ἐνδιαφέρον! (Δημ. Κοσκιγιώτης)	184
11. Ἡ Ἱστορία ἐνός ἀρχαίου ἀντικαταθλιπτικοῦ βοτάνου (Χρῆστος Ἰστίκογλου)	188
12. «Μαντάμ Μπατερφλάϋ» (Νίκος Τσιρώνης)	190

ἐνοριακή ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: eylogia@agnikolaos.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. **Βασίλειος Ε. Βολουδάκης**

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: **Σαπφώ Νίνου**

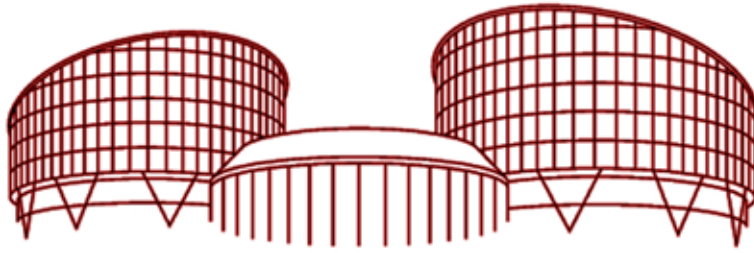
Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: **Σπῦρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζῆ**

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Εὐθυμία, Ἐλισάβει, Κωνσταντίνα, Ἀναστασία Ἀντωνίου
Εἰς μνήμην τοῦ συζύγου καί πατέρα τους, Ἀνδρέα Ἀντωνίου

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἀρθρῶν τοῦ τεύχους αὐτοῦ **μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση** νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί ὀλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἀρθρα στό περιοδικό μας.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

**ΡΑΠΙΣΜΑ ΣΤΗΝ ΑΥΤΑΡΧΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΜΑΣ
ΣΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟ
ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ!**

Μέ την βοήθεια του Θεού μας είχε μεγάλη επιτυχία η προσφυγή μας στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΔΑ) για τό παράνομο και άντισυνταγματικό κλείσιμο τών Ναών της Πατρίδος μας και την παρεμπόδιση της Θρησκευτικής Λατρείας του Λαού μας.

Προηγουμένως, όμως, ή προσφυγή μας είχε γίνει στο Συμβούλιο Έπικρατείας, ως του άρμοδίου Δικαστηρίου της Πατρίδος μας, (Σημ.:Παραθέτουμε τά της προσφυγής μας σε μονοτονικό, όπως κατετέθησαν στό Δικαστήριο) μέ αίτηση τών:

1. Του Ίεραποστολικού Σωματείου «**ΕΝΟΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΥΠΑΚΟΗΣ**», διά του Προέδρου του, πρωτοπρεσβυτέρου **Βασιλείου Έμμ. Βολουδάκη**.

2. Του Πρωτοπρεσβυτέρου **Βασιλείου Βολουδάκη**, ως Προϊσταμένου του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Πευκακίων Αθηνών,

3. Του Αρχιμανδρίτου και Νομικού π. **Κωνσταντίνου Ραμιώτη**, κατοίκου **Τρικάλων**.

4. Του π. **Γεωργίου Χάας**, Πρεσβυτέρου, κατοίκου **Ν. Ιωνίας**.

5. Του π. **Πασχάλη Γρίβα**, Οικονόμου, κατοίκου **Αθηνών**.

6. Του π. **Παναγιώτη Βγενόπουλου**, πρωτοπρεσβυτέρου, κατοίκου **Ηλείας**.

7. Του Νομικού **Κωνσταντίνου Βούλγαρη**

8. Του Λέο Μπρανγκ, Θεολόγου και Ταμία του Δ.Σ. Πανελληνίου Ενώσεως Θεολόγων (ΠΕΘ)

9. Του Γεωργίου Χριστοδουλοπούλου, καθηγητού Κτηνιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας

10. Του Κωνσταντίνου Παπανικολάου, Εκπαιδευτικού, κατοίκου Λάρισας,

11. Του Κωνσταντίνου Βουγά, Μοριακού Βιολόγου, κατοίκου Αθηνών, καί μέ την ένυπόγραφη συμμετοχή καί άλλων 27 προσώπων (σημείωση: Έκατοντάδες άλλοι μας έστειλαν e-mails ότι προσυπογράφουν),

«κατά του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τους Υπουργούς Παιδείας και Θρησκευμάτων, Υγείας και Οικονομικών, για την ακύρωση, άλλως την αναγνώριση του ανυποστάτου της 2867/Υ1 (Φ.Ε.Κ. Β' 872/2020) κοινής υπουργικής απόφασης των Υπουργών Παιδείας και Θρησκευμάτων και Υγείας, καθώς και για την ακύρωση κάθε συναφούς προς αυτήν πράξης»,

τονίζοντας πρωταρχικά σ' αυτό (στό Σ.τ.Ε.) τά εξής εισαγωγικά:

«.....Με την παρούσα αίτηση ζητούμε την ακύρωση της 2867/Υ1 (Φ.Ε.Κ. Β' 872/2020) κοινής υπουργικής απόφασης των Υπουργών Παιδείας και Θρησκευμάτων και Υγείας ως αντισυνταγματικής για τους λόγους που αναπτύσσονται κατωτέρω. Για την ορθή, όμως, από αυστηρά συνταγματικής πλευράς, αξιολόγηση των λόγων αυτών είναι απαραίτητο να γίνει μια σύντομη αναφορά στον σαφή και αδιαμφισβήτητο χαρακτήρα του Ελληνικού Συντάγματος ως Ορθόδοξου Χριστιανικού, ήτοι ως Συντάγματος που συγκροτεί την Ελληνική Πολιτεία ως Χριστιανική και Ορθόδοξη και όχι ως θρησκευτικά ουδέτερη ή κοσμική, όπως συμβαίνει σε άλλα κράτη, όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής ή η Γαλλική Δημοκρατία. Ο χαρακτήρας αυτός του Συντάγματος, που θέτει το ερμηνευτικό πλαίσιο κάθε επιμέρους άρθρου του, προκύπτει πρωτίστως από την θρησκευτικού χαρακτήρα επίκληση «Εις το όνομα της Αγίας και Ομοουσίου και Αδιαίρετου Τριάδος», που προτάσσεται στην προμετωπίδα του. Η γραμματική διατύπωση της επίκλησης αυτής είναι σαφής και ως εκ τούτου, κατά πάγιο ερμηνευτικό κανόνα, δεν χωρεί ερμηνεία αυτής «contralegem» ή «contraconstitutionem». Δεν μπορεί, δηλαδή, παρά να σημαίνει ότι ο

συντακτικός νομοθέτης, και διαμέσου αυτού ο λαός, αναγνωρίζουν ότι η συντακτική εξουσία, την οποία ασκούν, δεν είναι πρωτογενώς δική τους, αλλά ότι την ασκούν «εις το όνομα», «εν ονόματι» του Τριαδικού Θεού, τον οποίο, με τον ρητό και πανηγυρικό αυτό τρόπο, αναγνωρίζουν ως την πηγή της Συντακτικής Εξουσίας. Η γραμματική αυτή ερμηνεία της επίκλησης της Αγίας Τριάδος επιρρωνύεται από τη συστηματική της ερμηνεία: Η θέση της επίκλησης στην αρχή του Συντάγματος, ήτοι πριν από κάθε άλλο άρθρο αυτού, φανερώνει τον θεμελιώδη και πρωτογενή χαρακτήρα της. Ο θρησκευτικός προσανατολισμός του Συντάγματος προκύπτει, επιπροσθέτως, και από το άρθρο 3, με το οποίο καθιερώνεται η Ορθοδοξία ως η «επικρατούσα θρησκεία» και αναγνωρίζεται ο Ιησούς Χριστός ως Κύριος «ημών», ήτοι του λαού και του συντακτικού νομοθέτη»...

Μέ την προσφυγή μας αναπτύσσουμε διεξοδικά τό θέμα, παραθέτοντες Νομικά, Θεολογικά, Ίατρικά καί Ύγειονομικά έπιχειρήματα γιά τίς έκδοθεισες άνευ περιεχομένου Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, τής όποιας προσφυγής μας έκτενη αλλά καί ένδεικτικά άποσπάσματα παραθέτουμε:

«...Δ΄. Συνταγματικός έλεγχος του ανωτέρω νομοθετικού πλαισίου:

Ι. Με το Σύνταγμα επιδιώκεται η κατοχύρωση περισσότερων του ενός εννόμων αγαθών, η κατοχύρωση δε αυτή προκύπτει από τις αντίστοιχες διατάξεις και άρθρα του. Έτσι, στα άρθρα 2 έως 25 του Συντάγματος κατοχυρώνονται ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα, όπως, μεταξύ άλλων, το ατομικό δικαίωμα της θρησκευτικής ελευθερίας και της ελεύθερης άσκησης της θρησκευτικής Λατρείας (βλ. άρθρο 13) και το κοινωνικό δικαίωμα στην προστασία της υγείας (βλ. άρθρο 21). Είναι δε προφανές, ότι τα περισσότερα έννομα αγαθά, τα οποία προστατεύονται με τις εν λόγω διατάξεις, πρέπει να προστατεύονται «σύμμετρα», διότι μόνο μια τέτοια σύμμετρη προστασία τους υπηρετεί τον συνταγματικό σκοπό της «πραγμάτωσης της κοινωνικής προόδου μέσα σε ελευθερία και δικαιοσύνη» (άρθρο 25)...»...Στο πλαίσιο αυτό της «αξιολογικής ισοδυναμίας» των εν λόγω συνταγματικών διατάξεων γίνεται παγίως δεκτή η αρχή της «πρακτικής αρμονίας», η οποία υπαγορεύει τη σύνθεση ή την συνύπαρξη των συνταγματικών δικαιωμάτων ή συμφερόντων, σε περίπτωση που αυτά έλθουν σε σύγκρουση. Έτσι, δεν επιτρέπεται, κατά το Σύνταγμα, η πλήρης και διαρκής θυσία ενός ατομικού δικαιώματος ή, άλλως, προσβολή του ίδιου του πυρήνα του με επίκληση την προστασία ενός άλλου δικαιώματος ή δημοσίου συμφέροντος. Κάθε δε περιορισμός ή μείωση της προστασίας ενός ατομικού δικαιώματος πρέπει να αιτιολογείται νομίμως, πλήρως και επαρκώς. Εν όψει αυτών, οι παραπάνω περιορισμοί, οι οποίοι

είναι ιδιαίτερα δραστικοί, θα πρέπει να ελεγχθούν για το αν τελούν σε συμφωνία με το ελληνικό σύνταγμα. Συναφώς το άρθρο 13 του Συντάγματος προβλέπει “1. Η ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης είναι απαραβίαστη. Η απόλαυση των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων δεν εξαρτάται από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις καθενός. 2. Κάθε γνωστή θρησκεία είναι ελεύθερη και τα σχετικά με τη Λατρεία της τελούνται ανεμπόδιστα υπό την προστασία των νόμων. Η άσκηση της Λατρείας δεν επιτρέπεται να προσβάλλει τη δημόσια τάξη ή τα χρηστά ήθη. 3. Ο προσηλυτισμός απαγορεύεται ... 4. Κανένας δεν μπορεί, εξαιτίας των θρησκευτικών του πεποιθήσεων, να απαλλαγεί από την εκπλήρωση των υποχρεώσεων προς το Κράτος ή να αρνηθεί να συμμορφωθεί προς τους νόμους.” Με τις ανωτέρω προβλέψεις, πέρα από την ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης, κατοχυρώνεται η ελευθερία της θρησκευτικής Λατρείας, ήτοι της άσκησης θρησκευτικών καθηκόντων με τελετουργική μορφή. Βέβαια, παράλληλα με τους περιορισμούς που θεσπίζει το άρθρο 13 Συντάγματος, είναι σαφές ότι υφίσταται ανάγκη της προστασίας και του συνταγματικού δικαιώματος της υγείας. Σε κάθε όμως περίπτωση (α.) θα πρέπει να παραμείνει απαραβίαστος ο πυρήνας της ελευθερίας της θρησκευτικής Λατρείας, (β.) θα πρέπει να γίνει προσπάθεια εναρμόνισης των συνταγματικών δικαιωμάτων, και (γ.) θα πρέπει να τηρηθεί η αρχή της αναλογικότητας. Ειδικότερα: Η προστασία της υγείας αποτελεί συνταγματικό δικαίωμα, βάσει του οποίου το κράτος οφείλει να μεριμνά προς αποτροπή ασθενειών και αναπηριών και επί του οποίου μπορούν να βρουν έρεισμα περιορισμοί στην άσκηση άλλων συνταγματικών δικαιωμάτων. Τούτο βέβαια δεν σημαίνει ότι αναγνωρίζεται οποιασδήποτε μορφής προβάδισμα ή ιεραρχική προτεραιότητα στο κοινωνικό (υγεία) έναντι του ατομικού (ελευθερία της Λατρείας) δικαιώματος.....»

«.....II. Βάσει των ανωτέρω νομικών σκέψεων, η Κ.Υ.Α. 2867/Υ1 θα πρέπει να ελεγχθεί κατ’ αρχάς σχετικά με το αν προβλέπει απλώς περιορισμούς ή αν ουσιαστικά καταργεί το δικαίωμα της ελεύθερης θρησκευτικής Λατρείας. Σχετικώς θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι όχι μόνο έχει αποκλεισθεί πλήρως η προσέλευση στην άσκηση θρησκευτικών καθηκόντων με τελετουργική μορφή, αλλά και ότι έχει απαγορευθεί καθαυτή η τέλεση των μυστηρίων και όχι απλώς η συμμετοχή των πιστών. Επιτρέπεται μόνο η τέλεση της θείας λειτουργίας αποκλειστικώς προς αναμετάδοση. Το γεγονός όμως αυτό δεν μπορεί να λειτουργήσει ως ασφαλιστική δικλείδα εναρμόνισης των δικαιωμάτων της ελεύθερης θρησκευτικής λατρείας και της δημόσιας υγείας, καθότι η Θεία Λειτουργία δεν είναι απλή συμπροσευχή, όπως λ.χ. συμβαίνει στον Προτεσταντισμό ή στο Ισλάμ, αλλά τελείται με έναν και μοναδικό σκοπό: την μετάληψη από τους πιστούς του Σώματος και του Αίματος του Χριστού. Για τον λόγο αυτό, άλλωστε, προϋποτίθεται η συμμετοχή πιστών σε αυτήν, όπως εναργώς εμφανίζεται από το ίδιο το κείμενό της, στο οποίο ο μεν ιερέας

απευθύνεται στους πιστούς και τους προσκαλεί σε δέηση, σε προσοχή στα αναγνώσματα και σε συμμετοχή στην θεία κοινωνία, οι δε πιστοί απαντούν στις ανωτέρω προσκλήσεις και επικυρώνουν τα όσα εκφωνεί ο ιερέας (Αμήν), λ.χ. “Διάκονος: Έν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Χορὸς: Κύριε, ἐλέησον. ... Διάκονος: Σοφία! Ὁρθοί! ... Διάκονος: Εἶπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν • εἶπωμεν. Χορὸς: Κύριε, ἐλέησον • Κύριε, ἐλέησον • Κύριε, ἐλέησον. ... Διάκονος: Ὅσοι πιστοί, ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφυλάξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι. Σοφία. Χορὸς: Κύριε, ἐλέησον. ... Ἱερεὺς: Πάντων τῶν ἐπ’ ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰώνιου κεκοιμημένων μνησθείη Κύριος ὁ Θεός ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ • πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Χορὸς: Ἀμήν. ... Ἱερεὺς: Εἰρήνη πᾶσι. Χορὸς: Καὶ τῷ πνεύματί σου. ... Διάκονος: Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμοιοῖα ὁμολογήσωμεν. Χορὸς: Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον. ... Διάκονος: Στῶμεν καλῶς • στῶμεν μετὰ φόβου • πρόσχωμεν τὴν ἁγίαν ἀναφορὰν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν. Χορὸς: Ἐλεον εἰρήνης, θυσίαν αἰνέσεως. ... Ἱερεὺς: Ἄνω σῶμεν τὰς καρδίας. Χορὸς: Ἐχομεν πρὸς τὸν Κύριον. Ἱερεὺς: Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ. Χορὸς: Ἄξιον καὶ δίκαιον. ... Διάκονος: Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε. Μεταδίδοταί σοι τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. ”. Προκύπτει ὡς ἐκ τούτου ὅτι ἡ τέλεση τῆς θείας λειτουργίας αποκλειστικῶς πρὸς ἀναμετάδοση δὲν δύναται οὐδόλως νὰ συμβάλει στὴν ἀσκηση τοῦ δικαίωματος γιὰ θεία Λατρεία καὶ ὅτι με τὸν τρόπο αὐτὸν οἱ νομοθετικὲς ἀπαγορεύσεις ἔχουν καταλάβει ὅλη τὴν ἐκταση τοῦ ανωτέρω δικαίωματος.....».....

«.....Σημειωτέον δε ὅτι ἡ συλλογικὴ Λατρεία στο πλαίσιο τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ υποκατασταθῆ με ἐξ ἀποστάσεως παρακολούθηση τῶν Ἀκολουθιῶν καὶ ἰδίως τῆς τέλεσης μυστηρίων, ὡπως αὐτὸ εἶναι δυνατό στο πλαίσιο θρησκευτῶν που δὲν ἔχουν καθόλου ιερωσύνη ἢ μυστήρια (ὡπως ἡ μουσουλμανικὴ) ἢ ὡπως αὐτὸ γίνεται στο πλαίσιο τῆς σχολικῆς ἐκπαίδευσης με τὴν ἐξ ἀποστάσεως διδασκαλία. Ἐπομένως, ἐνόψει αὐτῆς τῆς ἰδιαπερότητας τῆς συλλογικῆς καὶ μυστηριακῆς Λατρείας, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θα πρέπει νὰ τύχει ἰδιαίτερης μεταχείρισης, με βάση τὴν ἀρχὴ τῆς ἰσότητος (ἄρθρο 4) που ἐπιτάσσει τὴν ἀνόμοια μεταχείριση τῶν ἀνόμοιων περιπτώσεων, ἀνάλογα με τὴν ἰδιαπερότητά τους. Κυρίως, ὅμως, πρέπει νὰ ληφθῆ ὑπόψη ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία τοῦ Κράτους, ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἔχει τὸ ἴδιο συσταθῆ (βλ. τὸ Προοίμιο τοῦ Συντάγματος) καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία - καὶ ὄχι βέβαια ἀπὸ τὴ δημόσια υγεία- ἀντλεῖ τὴ νομιμοποίηση τῆς ἐξουσίας του. Ἐτσι, στο πλαίσιο αὐτὸ, ἡ ἐν τοῖς πράγμασι κατάργηση τῆς Ὀρθοδόξου Λατρείας ἰσοδυναμεῖ, λογικὰ καὶ ἐρμηνευτικὰ, με αὐτό-κατάλυση τῆς νομιμοποίησης τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ἡ ὁποία θεμελιώνεται στὴν ἐπίκληση τῆς Ἁγίας Τριάδος κατὰ τὴ ρητὴ ἐπίκληση που

προτάσσεται στο προίμιο του Συντάγματος. Μια επιπλέον ασυνέπεια έγκειται στο ότι η αντίδραση του κανονιστικού νομοθέτη για την αντιμετώπιση της κοινής εποχικής γρίπης (ιός Η1Ν1 κ.λπ.) δεν ήταν ούτε στο ελάχιστο ανάλογη, ενώ ήδη τα θύματά της πλησιάζουν τα 100 κατά το τρέχον έτος στην Ελλάδα και περί τους 110.000 θανάτους παγκοσμίως το αυτό έτος. Η δε προβαλλομένη εξήγηση ότι για την γρίπη υπάρχει ήδη εμβόλιο, δεν είναι πειστική, διότι εκ των πραγμάτων προκύπτει ότι το εμβόλιο αυτό –για τη γρίπη– είναι ανεπαρκές, διαφορετικά δεν θα σημειώνονταν τόσοι θάνατοι, πολλαπλάσιοι σε σχέση με τους θανάτους από τον κορωνοϊό, χωρίς να υπάρχει αντίστοιχη κινητοποίηση των αρχών. Εξάλλου, στο πλαίσιο της έννομης τάξης επιτρέπονται διάφορα είδη «κινδυνώδους δραστηριότητας» που συνεπάγονται ετησίως πολλούς περισσότερους θανάτους. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα της κυκλοφορίας των αυτοκινήτων, από την οποία προκαλούνται ετησίως πολλαπλάσιοι, σε σχέση με τους θανάτους από τους ιούς της γρίπης, θάνατοι, τόσο από τα τροχαία ατυχήματα, όσο και από τη μόλυνση της ατμόσφαιρας που συνεπάγεται. Ανάλογο είναι και το παράδειγμα της πώλησης των τσιγάρων και γενικότερα των προϊόντων καπνού, που προκαλούν ετησίως πολλαπλάσιους θανάτους, χωρίς, όμως, την αντίστοιχη κινητοποίηση των αρχών. Θα μπορούσαν να πολλαπλασιασθούν τα παραδείγματα αυτά με την επίκληση π.χ. της επιδημίας του AIDS, η οποία ήδη έχει προκαλέσει εκατομμύρια θανάτων παγκοσμίως, και ήδη πάνω από 350.000 θανάτους το τρέχον έτος παγκοσμίως, χωρίς να ληφθούν ιδιαίτερα μέτρα, πέραν των προσπαθειών για την ενημέρωση του κοινού για τους τρόπους μετάδοσής του. Όμως, τα παραδείγματα που ήδη παραθέσαμε αρκούν για να αναδείξουν την ασυνέπεια της αιτιολογίας της προσβαλλομένης Κ.Υ.Α.....»...

...«.....Τα στοιχεία που έχουν συλλεχθεί έως τώρα σχετικά με το πόσοι άνθρωποι έχουν μολυνθεί και πώς εξελίσσεται η πανδημία είναι εντελώς αναξιόπιστα. Ενόψει των περιορισμένων έως τώρα ελέγχων, κάποιοι θάνατοι και πιθανώς η μεγάλη πλειονότητα των μολύνσεων από τον SARS-CoV-2 έχουν διαλάθει της προσοχής. Δεν γνωρίζουμε αν αποτυγχάνουμε να καταγράφουμε τις μολύνσεις κατά παράγοντα τρία ή τριακόσια. Τρεις μήνες μετά την εκδήλωση του ξεσπάσματος, οι περισσότερες χώρες, των Η.Π.Α. συμπεριλαμβανομένων, στερούνται της ικανότητας να ελέγξουν ένα μεγάλο αριθμό ανθρώπων και καμία χώρα δεν έχει αξιόπιστα στοιχεία σχετικά με την συχνότητα του ιού σε ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα ανθρώπων σε σχέση με τον γενικό πληθυσμό.

Αυτό το φιάσκο στοιχείων δημιουργεί απίστευτη αβεβαιότητα σχετικά με τον κίνδυνο θανάτου εξαιτίας του Covid-19. Αναφερόμενα ποσοστά θνησιμότητας, όπως το επίσημο 3,4% από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας, προκαλούν τρόμο - και είναι χωρίς καμία σημασία. Ασθενείς που έχουν ελεγχθεί για τον SARS-CoV-2 είναι συνήθως αυτοί που έντονα συμπτώματα και κακή

εξέλιξη. Δεδομένου ότι τα περισσότερα συστήματα υγείας έχουν περιορισμένη δυνατότητα ελέγχων, η προκατάληψη για την διενέργεια ελέγχου μπορεί και να επιδεινωθεί στο άμεσο μέλλον. Η μοναδική περίπτωση που ένας ολόκληρος, κλειστός πληθυσμός ελέγχθηκε ήταν το κρουαζιερόπλοιο *Diamond Princess* και οι επιβάτες του που είχαν τεθεί σε απομόνωση. Το ποσοστό θνησιμότητας ήταν 1%, αλλά επρόκειτο για εν πολλοίς γηραιό πληθυσμό, στον οποίο το ποσοστό θνησιμότητας του *Covid-19* είναι πολύ υψηλότερο.

Προβάλλοντας το ποσοστό θνησιμότητας του *Diamond Princess* στην ηλκικακή δομή του πληθυσμού των Η.Π.Α., το ποσοστό θνησιμότητας των μολυσμένων με *Covid-19* θα ήταν 0,125%»...

... «...Μια άλλη σημαντική έλλειψη της αιτιολογίας της Κ.Υ.Α. είναι και το ότι ουδέν αναφέρει για τις δυνητικές επιπτώσεις από την αναστολή της λειτουργίας των θρησκευτικών χώρων, ήτοι ουδόλως προβαίνει σε ρητή και συγκεκριμένη στάθμιση της ζημίας που θα προκύψει από την παύση της λειτουργίας των Ιερών Ναών. Ενδεχομένως, να θεωρήθηκε ότι μια τέτοια ζημία από τη στέρση της Χάριτος είναι «άυλη» και ως εκ τούτου «ανύπαρκτη». Είναι, όμως, αντιθέτως, ιδιαίτερος σημαντική, διότι «ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος, αλλ' επί παντί ρήματι εκπορευομένω διά στόματος Θεού», κατά την σχετική Ευαγγελική ρήση (Κατά Λουκάν, Δ', 4), ώστε να επιτρέπεται η λειτουργία των καταστημάτων τροφίμων και να απαγορεύεται εκείνη των Ιερών Ναών. Σημειωτέον ότι η εν λόγω αξιολόγηση δεν συνιστά «υποκειμενική αξιολόγηση», στηριζόμενη στο ενδεχομένως αόριστο και ρευστό «θρησκευτικό συναίσθημα» των Χριστιανών, αλλά έχει εγγραφεί, κατά τα ανωτέρω, στο ίδιο το Σύνταγμα και συνιστά, επομένως, νομική-συνταγματική αξιολόγηση. Καμία δε εκ των συντεταγμένων κρατικών λειτουργιών δεν δικαιούται να υποκαταστήσει την αξιολογική κλίμακα των εκάστοτε φορέων της σε εκείνη του Συντάγματος, το οποίο, όπως αναφέρθηκε ήδη, όχι μόνο κατοχυρώνει το δικαίωμα της θρησκευτικής Λατρείας, αλλά θεμελιώνεται το ίδιο στην θρησκευτικού χαρακτήρα επίκληση στο όνομα της Αγίας Τριάδος. Έτσι, η Ορθοδοξία είναι η «επικρατούσα θρησκεία» του Κράτους, εν ονόματι της οποίας έχει το ίδιο το Κράτος συσταθεί και από την οποία - και όχι βέβαια από τη δημόσια υγεία- αντλεί τη νομιμοποίηση της εξουσίας του. Στο πλαίσιο αυτό, η εν τοις πράγμασι κατάργηση της Ορθοδόξου Λατρείας ισοδυναμεί, λογικά και ερμηνευτικά, με αυτόκατάλυση της νομιμοποίησης της κρατικής εξουσίας. Διότι, βέβαια, δεν νοείται νόμοι που εκδόθηκαν «εν ονόματι της Αγίας Τριάδος» να θεσπίζουν την πλήρη κατάλυση της Λατρείας Της...».....

Η προσφυγή μας υπογραμμίζει ότι τά μέτρα, πού έλήφθησαν στην Πατρίδα μας κατά του Κορώνα ιού « ορώμενα ως σύνολο, προσομοιάζουν έντονα με μερική εφαρμογή του άρθρου 48 του Συντάγματος για κήρυξη της Χώρας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης.... Κατά το άρθρο 48 Συντάγματος,

η κατάσταση ανάγκης μπορεί να κηρυχθεί σε τρεις (3) περιπτώσεις: (α.) πόλεμος, (β.) επιστράτευση εξαιτίας εξωτερικών κινδύνων ή άμεσης απειλής της εθνικής ασφάλειας, και (γ.) εκδήλωση ενόπλου κινήματος για την ανατροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος..... Κατ' άλλη ανάγνωση, οι ουσιαστικές προϋποθέσεις για κήρυξη εκτάκτου ανάγκης είναι τέσσερις (4): (α.) πόλεμος, (β.) επιστράτευση εξ' αιτίας εξωτερικών κινδύνων, (γ.) άμεση απειλή της εθνικής ασφάλειας, και (δ.) εκδήλωση ενόπλου κινήματος για την ανατροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος. Η άποψη αυτή αποσυνδέει την επιστράτευση από την άμεση απειλή της εθνικής ασφάλειας και δημιουργείται το ερώτημα πώς θα οριστεί η ανωτέρω (υπό γ.) προϋπόθεση. Όπως γίνεται απολύτως δεκτό, με την έννοια αυτή νοούνται μόνο εξωτερικοί κίνδυνοι για την εθνική ανεξαρτησία και την εδαφική ακεραιότητα της Χώρας.

Εξάλλου, σαφές είναι ότι οι ανωτέρω προϋποθέσεις για κήρυξη καταστάσεως εκτάκτου ανάγκης αποτελούν την εξαίρεση, ώστε να πρέπει να ερμηνεύονται στενά και να αποκλείεται η δυνατότητα αναλογικής εφαρμογής τους. Τούτο καθίσταται ιδιαίτερα επιτακτικό από το ότι η ανωτέρω διάταξη “εισάγει έναν Δούρειο Ίππο μέσα στα τείχη της δημοκρατίας” και έχει χρησιμοποιηθεί συνήθως στο παρελθόν για την πανηγυρική εξαγγελία εγχειρημάτων εκτροπής από την πολιτειακή ομαλότητα και για την πρόσδοση σε αυτά της στοιχειώδους νομιμοφάνειας .

Καθίσταται έτσι σαφές ότι το ελληνικό Σύνταγμα δεν υιοθετεί αλλοδαπές προσεγγίσεις, σύμφωνα με τις οποίες είναι δυνατή η κήρυξη της Χώρας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης σε περιπτώσεις επιδημιών, όπως λ.χ. έπραξαν κατά το 2009 η κυβέρνηση των Η.Π.Α. και η κυβέρνηση του Μεξικού . Δεν θα πρέπει εξάλλου να διαλαθεί της προσοχής ότι το Σύνταγμα γνωρίζει την έννοια της επιδημίας, για την οποία έχει στα πλαίσια του άρθρου 22 επιφυλάξει δικαίωμα επίταξης προσωπικών υπηρεσιών, πλην όμως ρητώς δεν την αναφέρει στο άρθρο 48 αυτού.

Πέρα δε από τις ουσιαστικές προϋποθέσεις κήρυξης της Χώρας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, το ελληνικό Σύνταγμα περιγράφει με σαφήνεια την σχετική διαδικασία. Ως εκ τούτου, σε περίπτωση που μπορεί να συνέλθει η Βουλή, απαιτείται απόφασή της με πλειοψηφία 180 βουλευτών, η οποία και ισχύει για περίοδο δεκαπέντε (15) ημερών.

III. Ενόψει των ανωτέρω, καθίσταται εμφανές (α.) η Χώρα δεν έχει κηρυχθεί σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης εντός του 2020, και (β.) δεν υφίστανται οι προϋποθέσεις για να κηρυχθεί λόγω επιδημίας, δεδομένου ότι η τελευταία αποτελεί εσωτερικό κίνδυνο, κίνδυνος που δεν μπορεί να οδηγήσει σε καταστολή των συνταγματικών δικαιωμάτων παρά μόνο σε περίπτωση ενόπλου κινήματος για την κατάλυση της δημοκρατίας.

Παρά ταύτα, θεσπίζονται πλείστες απαγορεύσεις, οι οποίες δημιουργούν οιονεί κατάσταση ανάγκης, χωρίς όμως να τηρούνται οι ανωτέρω εγγυήσεις

του άρθρου 48 του Συντάγματος. Κατά περίπτωση δε, όπως συμβαίνει και στην απαγόρευση της ελευθερίας της θρησκευτικής Λατρείας, υπερβαίνουν τα όσα ορίζει το άρθρο 48 Συντάγματος.

.....«ΣΤ. ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ Η ΠΑΡΟΧΗ ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΣΗΣ ΜΕ ΠΡΑΞΗ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ:

Όπως είναι γνωστό, στο πλαίσιο της έννομης συνταγματικής μας τάξης ισχύει το λεγόμενο «τεκμήριο αρμοδιότητας της Βουλής». Αυτό σημαίνει ότι τα λοιπά κρατικά όργανα έχουν μόνο τις αρμοδιότητες που τους αναγνωρίζονται ρητά από τα άρθρα του Συντάγματος και ότι, σε περίπτωση αμφιβολίας, η νομοθετική αρμοδιότητα πρέπει να αναγνωρίζεται στη Βουλή. Έτσι, το Σύνταγμα θεσπίζει αρμοδιότητα υπουργού για την έκδοση κανονιστικών αποφάσεων μόνο κατόπιν νομοθετικής εξουσιοδότησης, ήτοι μετά από απόφαση της Βουλής (βλ. άρθρο 43 παρ.2). Στο δε, κρίσιμο εν προκειμένω, άρθρο 44 ουδεμία μνεία γίνεται για δυνατότητα χορήγησης εξουσιοδότησης σε υπουργούς με πράξη νομοθετικού περιεχομένου. Άλλωστε, αυτό προκύπτει και από τη φύση της π.ν.π. ως πράξης επείγουσας. Διότι δεν νοείται μια π.ν.π. που, εξ ορισμού, εκδίδεται για την άμεση χρονικά αντιμετώπιση μιας κατάστασης να παραπέμπει σε εκδοθησόμενη στο μέλλον υπουργική απόφαση που θα αντιμετωπίσει, όταν και εάν εκδοθεί, την επείγουσα κατάσταση που υποίθεται ότι έχει ήδη προκύψει. Άρα, η προσβαλλόμενη υπουργική απόφαση είναι, και για τον λόγο αυτό, ακυρωτέα.

.....Ζ. ΕΝΝΟΜΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ:

Σημειωτέον ότι το έννομο συμφέρον του πρώτου εξ ημών προκύπτει από τον καταστατικό του σκοπό. Ειδικότερα, στο άρθρο 2 αναφέρεται: «Σκοποί του Σωματίου είναι: α) η πνευματική ανύψωση των μελών του και η διαμόρφωσις των εις χριστιανικές προσωπικότητας, ... γ) η αντιμετώπισις ... πασών των αντιχριστιανικών εκδηλώσεων και η προβολή της Ορθοδόξου Εκκλησίας και ου υπ' Αυτής υποδεικνυομένου τρόπου προσωπικής, οικογενειακής και κοινωνικής ζωής ... Στην έδρα δε του Σωματίου τελούνται κατά καιρούς Ιερές Ακολουθίες, όπως το Μεγάλο Απόδειπνο κατά τη Μεγάλη Σαρακοστή, Αγιασμοί κ.λπ., ενώ γίνονται και ομιλίες με δογματικό και ποιμαντικό χαρακτήρα. Περαιτέρω, το έννομο συμφέρον πολλών εξ' ημών προκύπτει από την ιερατική μας ιδιότητα και από την ιδιότητά μου του δεύτερου εξ' ημών, ως Προϊσταμένου ενός Ιερού Ναού του οποίου ανεστάλη η λειτουργία, ενώ το έννομο συμφέρον των υπολοίπων εξ ημών προκύπτει από την ιδιότητά μας ως Μελών της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ελλάδας. Όσον δε αφορά την ΚΥΑ Δ1α/Γ.Π οικ 20036 (ΦΕΚ Β' 986/22.03.2020) "Επιβολή του μέτρου του προσωρινού περιορισμού της κυκλοφορίας των πολιτών προς αντιμετώπιση του κινδύνου διασποράς του κορωνοϊού COVID-19", τούτη δεν αναιρεί το έννομο συμφέρον

προσβολής της ΚΥΑ 2867/Υ1 (Φ.Ε.Κ. Β' 872/2020), καθότι προβλέπει ρητή εξαίρεση μετακίνησης για συμμετοχή σε τελετή υπό τους όρους που προβλέπει ο νόμος (άρθρο 1 § 2 περ. στ') και τυχόν ακύρωση ή, επικουρικά, τροποποίηση της ΚΥΑ 2867/Υ1 (Φ.Ε.Κ. Β' 872/2020) θα δικαιολογούσε εππρεπή μετακίνηση των πολιτών.».

Επειδή, οι προσβαλλόμενες Κ.Υ.Α. εκδόθηκαν κατ'έξουσιοδότηση μιας πράξης νομοθετικού περιεχομένου η οποία δεν στηρίζεται σε κανένα άρθρο του Συντάγματος κατ'έξουσιοδότηση μιας πράξης νομοθετικού περιεχομένου, η οποία δεν στηρίζεται σε κανένα άρθρο του Συντάγματος και είναι επομένως ακυρωτέα, άλλως ανυπόστατη. Εξάλλου είναι πλήρως αναπιολόγητες, τόσο αυτές, όσο και οι εισηγήσεις της Εθνικής Επιτροπής Προστασίας Δημόσιας Υγείας που τις συνοδεύουν. Σε κάθε περίπτωση, πρέπει να τροποποιηθούν, ώστε να εππραπεί η τέλεση όλων των Ιερών Ακολουθιών, τηρουμένων των μέτρων, ως προς τον αριθμό των παρισταμένων πιστών, που ισχύουν για την ατομική προσευχή εντός των Ιερών Ναών ή κάθε άλλου ενδεδειγμένου υγειονομικού μέτρου.

Επειδή, η παρούσα αίτηση είναι παραδεκτή, νόμιμη και αληθής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΖΗΤΟΥΜΕ

Να ακυρωθούν, άλλως τροποποιηθούν, κατά τα ανωτέρω, οι 2867/Υ1 (Φ.Ε.Κ. Β' 872/2020) και Δ1α/ΓΠ.οικ.21825/28.03.2020 κοινές υπουργικές αποφάσεις των Υπουργών Παιδείας και Θρησκευμάτων και Υγείας, καθώς και να ακυρωθεί, άλλως τροποποιηθεί κάθε συναφής προς αυτές πράξεις και ιδίως εκείνες που θα παρατείνουν περαιτέρω την χρονική ισχύ τους.

Άλλως, να αναγνωρισθεί το ανυπόστατο των άνω αποφάσεων.

Αθήνα, 30 Μαρτίου 2020
Η Πληρεξούσια Δικηγόρος

Έν συνεχεία καταθέσαμε, πάλι στο Συμβούλιο Έπικρατείας,

ΑΙΤΗΣΗ ΑΝΑΣΤΟΛΗΣ

1. Του Σωματείου με την επωνυμία «Ενότης Ορθοδόξου Εκκλησιαστικής Υπακοής», εδρεύοντος στην Αθήνα, επί της οδού Μαυρομιχάλη 96, και εκπροσωπείται νόμιμα διά του Προέδρου του Πρωτ. Βασιλείου Βολουδάκη και έτερων 37 προσώπων,

Κατά

του Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου
από τους Υπουργούς Παιδείας και Θρησκευμάτων,
Υγείας και Οικονομικών,

Για την αναστολή εκτέλεσης των 2867/Y1 (Φ.Ε.Κ. Β' 872/2020) και Δ1α/ΓΠ.οικ.21825/28.03.2020 (Φ.Ε.Κ. Β' 1082/2020) κοινών υπουργικών αποφάσεων των Υπουργών Παιδείας και Θρησκευμάτων και Υγείας, καθώς και κάθε συναφούς προς αυτήν πράξης, και ιδίως κάθε πράξης που παρατείνει περαιτέρω την ισχύ τους.

Έχουμε ασκήσει ενώπιον Σας την υπ' αριθμ. 932/ 30 Μαρτίου 2020 αίτηση ακύρωσης:

Επειδή, η αίτησή μας αυτή είναι προδήλως βάσιμη και θα ευδοκιμήσει.

Επειδή, εξάλλου, η ηθική βλάβη μας από την εκτέλεση των προσβαλλομένων Κ.Υ.Α. είναι πρόδηλη και ανεπανόρθωτη, αφού πρόκειται όχι για απλό περιορισμό, αλλά για εξάλειψη του πυρήνα του δικαιώματος στην θρησκευτική ελευθερία (πρβλ. Σ.τ.Ε. Επ.Αν. 126/2001: ανεπανόρθωτη ηθική βλάβη από την άρνηση ικανοποίησης αιτήματος για υπαγωγή στο καθεστώς αντιρρησιών συνείδησης, 545/2004: διακοπή ενταφιασμού στους οικογενειακούς τάφους στα κοιμητήρια της πόλης).

Επειδή, με αίτηση αναστολής είναι δυνατό να προσβάλλεται και κανονιστική διοικητική πράξη, όπως εν προκειμένω, οπότε είναι δυνατή η μερική αναστολή αυτής (Σ.τ.Ε. Επ.Αν.1054/2007).

Επειδή, η αίτησή μας είναι παραδεκτή, νόμιμη και αληθής.

Επειδή, συντρέχει λόγος για τη χορήγηση προσωρινής διαταγής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΖΗΤΟΥΜΕ

Να ανασταλεί, τουλάχιστον ως προς εμάς τους απόντες, η εκτέλεση της 2867/Y1 (Φ.Ε.Κ. Β' 872/2020) κοινής υπουργικής απόφασης των Υπουργών Παιδείας και Θρησκευμάτων και Υγείας, καθώς και κάθε συναφούς προς αυτήν πράξης, μέχρι την έκδοση απόφασης επί της αίτησης ακύρωσης.

Να χορηγηθεί προσωρινή διαταγή, μέχρι την έκδοση απόφασης επί της αίτησης αναστολής.

Αθήνα, 30 Μαρτίου 2020

Η Πληρεξούσια Δικηγόρος

Τό Συμβούλιο Έπικρατείας, όχι μόνο δέν ἐνήργησε ἀστραπιαίως γιά νά κάνη δεκτή τήν Αἴτηση Ἀναστολῆς μας, δεδομένου ὅτι τήν καταθέσαμε σέ χρόνο ρεκόρ, στίς 30 Μαρτίου 2020, γιά τήν Κ.Υ.Α, πού εἶχε ἰσχύ ἀπό 16 Μαρτίου ἕως 16 Μαΐου 2020, ἀλλά ἀφοῦ πέρασαν καί οἱ ἑορτές τοῦ Πάσχα, ἔβγαλε Ἀπόφαση στίς ...23 Ἰουνίου 2020 (!) περί «Καταργήσεως τῆς Δίκης»(!) μέ ψήφους 3-2.

ΟΙ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΜΑΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Κατόπιν αὐτῆς τῆς ἐξελίξεως ἐκάμαμε προσφυγή στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο, στίς 17 Νοεμβρίου 2020, τό ὁποῖο, ἀξιολογῶντας τό θέμα ὡς ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝ, ἀνταποκρίθηκε μέ ἀσυνήθιστη γιά τά δεδομένα του ταχύτητα, καί στίς 25 Φεβρουαρίου 2021 ἔθεσε ἐρωτήματα στήν Ἑλληνική Κυβέρνηση, ἀπό τήν ὁποία καί περιμένει ἀπαντήσεις «τό ἀργότερο ἕως τίς 23 Ἀπριλίου 2021»!

Τό ἐλεγκτικό Γράμμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου κατά τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀναρτήθηκε στίς 15 Μαρτίου 2021 στήν Ἴστοσελίδα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου καί, μέσω αὐτῆς, γνωστοποιήθηκε σέ ὅλο τόν κόσμο. Μόνο τά χρυσοπληρωμένα Ἑλληνικά Μ.Μ.Ε «ἐτήρησαν σιγήν ἰχθύος», γιά νά “θάψουν” τό θέμα!

Κατωτέρω, δημοσιεύουμε τό Γράμμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου, σέ μετάφραση ἀπό τά Γαλλικά τῆς κ. Ἀριστείας Ἀγγελοπούλου, τήν ὁποία, θερμά εὐχαριστοῦμε.

Maître,

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Δικηγόρον
Ἀθήνα-Ἑλλάς

Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων

Πρῶτο Τμῆμα

CEDH-LF4.1iROBSIMSICHB

04/03/2021

ALN/cab

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΟΔΟΥ

Αἴτηση Ἀριθ. 52104/20

Ἐνότης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Ὑπακοῆς c. Ἑλλάς

**Ἀνακοίνωση τῆς αἴτησης στήν Κυβέρνηση
πού βρίσκεται στή θέση συνηγόρου ὑπεράσπισης.**

Maître

Σᾶς πληροφοροῦ ὅτι κατόπιν μιᾶς προκαταρκτικῆς ἐξέτασης ὡς πρός τό παραδεκτόν (ἀποδοχή τῆς δικαιολογίας) τῆς προαναφερθείσης αἴτησης τήν 25η-02-2021, ἡ Πρόεδρος τοῦ Τμήματος, στό ὁποῖο ἔχει ἀνατεθεῖ ἡ ὑπόθεση ἀποφάσισε δυνάμει τοῦ ἀρθρου 54§ 2 b) τοῦ κανονισμοῦ τοῦ

Δικαστηρίου, νά γνωστοποιήσει τήν αίτηση στήν Έλληνική Κυβέρνηση καί νά τήν καλέσει νά παρουσιάσει γραπτώς μιά έκθεση τών γεγονότων καί τών παρατηρήσεών της σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τό παραδεκτό καί τήν ὀρθότητα τών αἰτιάσεων, πού προκύπτουν ἀπό τά ἄρθρα 6 καί 9 τῆς Σύμβασης.

Προτεραιότητα στή διεκπεραίωση

Ἐπιπλέον ἡ Πρόεδρος τοῦ τμήματος ἔκρινε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 41 τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ἡ αίτηση θά ἔπρεπε νά ἐξετασθεῖ κατά προτεραιότητα.

Ὑπόθεση ἀρχῆς

Ἡ Πρόεδρος τοῦ τμήματος θεώρησε τήν αίτηση αὐτή ἦταν δυναμικά μιά ὑπόθεση ἀρχῆς.

Παρατηρήσεις καί Ἐκθεση τών γεγονότων

Ἡ Κυβέρνηση θά πρέπει νά καταθέσει μιά έκθεση τών γεγονότων καί τίς παρατηρήσεις της τό ἀργότερο τήν 23/04/2021.

Αὐτές θά σᾶς κοινοποιηθοῦν καί θά μπορεῖτε νά ἀπαντήσετε γραπτώς στίς παρατηρήσεις ἐξ ὀνόματος τῆς προσφεύγουσας Ἐνότητος, συνδέοντας ἐνδεχομένως τό αἴτημά σας γιά δίκαιη ἱκανοποίηση μέ τόν τίτλο τοῦ ἄρθρου 41 (cf. ἄρθρο 60 τοῦ Κανονισμοῦ).

Παρακαλοῦμε νά μὴν στείλετε κανένα ἔγγραφο ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο στοιχεῖο πρὶν νά σᾶς ζητηθεῖ ἀπό τό Δικαστήριό. Τά ἔγγραφα ἢ τά στοιχεῖα πού δέν ἔχουν ζητηθεῖ δέν θεωροῦνται νόμιμα καί δέν μποροῦν νά συμπεριληφθοῦν στόν φάκελο γιά τήν ἐξέταση ἀπό τό Δικαστήριό (ἄρθρο 38§ 1 τοῦ Κανονισμοῦ).

Δυνάμει τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ Κανονισμοῦ, ἐπιτρέπεται στήν Κυβέρνηση νά ὑποβάλλει τήν έκθεσή της σχετικά μέ τά γεγονότα καί τίς παρατηρήσεις της στήν Έλληνική γλῶσσα, ἂν τό ἐπιθυμεῖ. Σ' αὐτή, ὅμως, τήν περίπτωση θά πρέπει νά προσκομίσει καί τή μετάφραση αὐτῶν τῶν ἐγγράφων σέ μιά ἀπό τίς ἐπίσημες γλῶσσες, εἴτε στά Γαλλικά εἴτε τά Ἀγγλικά καί νά ὑποβληθοῦν στό Ἀρχειοφυλάκιο τοῦ Δικαστηρίου τό ἀργότερο τήν 27/05/2021.

Ἡ Πρόεδρος τοῦ τμήματος ὑπέδειξε στήν Κυβέρνηση νά φροντίσει ὥστε οἱ παρατηρήσεις της νά ἀναφέρονται στά ἐρωτήματα πού διατυπώνονται στό συνημμένο στήν παρούσα ἐπιστολή ἔγγραφο (Ἀντικείμενο τῆς ὑπόθεσης καί ἐρωτήσεις πού τέθηκαν στά τμήματα).

Συναινετικός Διακανονισμός

Ἡ Κυβέρνηση ἔχει ἐπίσης κληθεῖ νά ὑποδείξει τήν 29η/04/2021 τή θέση της σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στό συναινετικό διακανονισμό τῆς ὑπόθεσης καί νά ὑποβάλλει ἐνδεχομένως τίς προτάσεις της ἀπό τήν δική της ἄποψη

(άρθρο 62 του Κανονισμού). Ίδιαίτερα σ' ό,τι αφορά ύλική βλάβη, έξοδα, καθώς, επίσης, και δικαστικές δαπάνες.

Έπίσημες Γλώσσες

Σας πληροφορώ ότι σ' αυτό τό στάδιο τής διαδικασίας, σύμφωνα μέ τό άρθρο 34 § 3 του Κανονισμού, όλες οί παρατηρήσεις οί προερχόμενες από τούς προσφεύγοντες ή τούς εκπροσώπους τους όφείλουν κανονικά νά συντάσσονται σέ μία από τίς επίσημες γλώσσες του Δικαστηρίου, νά γνωρίζουν, δηλαδή, Γαλλικά ή Άγγλικά.

Πρόσβαση του κοινού στην αίτηση

Θά ήθελα νά στρέψω τήν προσοχή σας στό άρθρο 33 του Κανονισμού του Δικαστηρίου, σύμφωνα μέ τό όποιο τά έγγραφα τά ύποβληθέντα στό Άρχειοφυλάκιο του Δικαστηρίου από τά τμήματα ή από τρίτους μεσολαβητές όφείλουν νά εΐναι εϋπρόσιτα στό κοινό, τουλάχιστον εφόσον ή Πρόεδρος του τμήματος δέν έχει αποφασίσει κάτι άλλο περί αυτών για λόγους πού αναφέρονται στην παράγραφο 2 αυτής τής διάταξης. Άκολουθεί, κατά γενικό κανόνα, όλες τίς πληροφορίες πού βρίσκονται στά αποδεικτικά στοιχεία, πού έχουν κατατεθεί στό Άρχειοφυλάκιο του Δικαστηρίου, κυρίως πληροφορίες, πού αφοροϋν πρόσωπα σημαντικά και αναγνωρίσιμα, τά όποια θά μπορούσαν νά δέχονται κοινό και νά δίνουν πληροφορίες. Έπιπλέον πληροφορίες μπορούν νά βρίσκουν στό HUDOC, βάσει δεδομένων του Δικαστηρίου, εϋπρόσιτα και από τό Internet, εφ' όσον τό Δικαστήριο τά ενσωματώσει μέ μία απόφαση ή μία απόρριψη.

e Comms

Σας καλοϋμε νά χρησιμοποιήσετε τό σύστημα ήλεκτρονικής επικοινωνίας μεταξύ των αντιπροσώπων και του Δικαστηρίου (e Comms).

Παρακαλείσθε νά σημειώσετε ότι αν εΐστε εκπρόσωπος σέ περισσότερες από μία ύποθέσεις θά λάβετε ένα ξεχωριστό μήνυμα για κάθε μία από τίς ύποθέσεις σας.

Άν δέν επιθυμείτε νά χρησιμοποιήσετε τό σύστημα e Comms ή αν θέλετε νά χρησιμοποιήσετε μία διαφορετική ήλεκτρονική διεϋθυνση, ειδοποιείτε άμέσως τό Άρχειοφυλάκιο του Δικαστηρίου άμέσως μέ telecopie (+33 3 88 41 27 30), χωρίς νά απαντήσετε σ' αυτό τό email.

Θά βρείτε στό site Internet <https://ecomms.echr.coe.int> τό εγχειρίδιο τής χρήσης e Comms, πού εΐναι στή διάθεση των αντιπροσώπων (έκπροσώπων).

Άν θέλετε νά χρησιμοποιήσετε e Comms σημειώστε, ότι στό έξής όλη ή άλληλογραφία μέ τό Άρχειοφυλάκιο του Δικαστηρίου θά γίνεται

μόνο διά τῆς ἠλεκτρονικῆς ὁδοῦ. Τό Ἀρχαιοφυλάκιο δέν θά στέλνει ταχυδρομικά τίς πρωτότυπες αὐτές ἐπιστολές οὔτε τῶν πρόσθετων στοιχείων τοῦ φακέλου.

Σημείωση Πληροφόρησης

Θά βρεῖτε στό site Internet τοῦ Δικαστηρίου (www.echr.coe.int/applicants/fre) μία σημείωση πληροφόρησης πρὸς χρήση τῆς προσφεύγουσας πλευρᾶς, πού ἀφορᾷ στή διαδικασία μετά τήν ἀνακοίνωση μιᾶς αἴτησης.

Δεχθεῖτε, παρακαλῶ, Κυρία, τή διαβεβαίωση τῆς ἰδιαίτερης ἐκτίμησής μου.

Ρενάτα Ντεζενέο

Ἀρχαιοφύλαξ τοῦ τμήματος

Ἡ ἐξέλιξη τῆς προσφυγῆς μας εἶχε ἀσυγκρίτως ταχύτερη καί οὐσιαστική ἀντιμετώπιση ἐν σχέσει μέ τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας (ΣτΕ), τό ὁποῖο μᾶς ἀπογοήτευσε. Οἱ ἑτερόδοξοι νά δείχνουν περισσότερη εὐαισθησία στά θέματα Θρησκευτικῆς Λατρείας ἀπό τοὺς Ὀρθοδόξους Ἑλληνες Δικαστές(!), ἀλλά καί στό νά δίδουν τήν εὐκαιρία σέ ἀπλούς πολῖτες νά διεκδικήσουν δικαιώματα, πού τοὺς στεροῦν οἱ Κυβερνήσεις τους, ὅπως ἐν προκειμένῳ τήν στέρση τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν Πιστῶν καί τῆς συμμετοχῆς τους στή Θεία Λατρεία καί στά Ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας!

Θά ἦταν παράλειψη καί ἀγνωμοσύνη νά μὴν ἐκφράσουμε τά συγχαρητήριά μας καί τήν εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τήν Νομική Ὑπηρεσία τῆς Ἐνότητός μας, πού ἀπαρτίζεται ἀπό διαπρεπεῖς Δικαστικούς καί Νομικούς, οἱ ὁποῖοι, μέ τήν βαθειά γνώση τῆς Νομικῆς Ἐπιστήμης, Ἑλληνικῆς καί Εὐρωπαϊκῆς, κατώρθωσαν νά ἐλκύσουν τό ἐνδιαφέρον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου, ὥστε αὐτό, ὄχι ἀπλῶς νά εὐαισθητοποιηθῆ ἀλλά καί νά κινηθῆ μέ τήν προτεραιότητα τοῦ «κατεπείγοντος»!

Περιμένουμε μέ ἐλπίδες τήν δικαίωση μας, ἀλλά καί τήν δικαίωση μεγάλου πλήθους τοῦ Λαοῦ μας, πού ἔχει συνταχθεῖ ἐγγράφως μέ τήν Προσφυγή μας καί μᾶς ἐδήλωσε ὅτι θά εἶναι παρῶν μέ ὅποιο-δήποτε τρόπο τοῦ ζητηθῆ ἢ παρουσία καί ἢ μαρτυρία του!

Σέ ὅλους αὐτούς τοὺς ἀδελφούς μας ἐκφράζουμε τίς ἐγκάρδιες εὐχαριστίες μας καί τήν ὀλόθερμη εὐχή πρὸς τόν Θεῖον τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα γιά τήν μακροήμερευσή τους, τόν Θεῖο Φωτισμό τους καί τήν διατήρησή τους στήν Εὐσέβεια τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί βιοτῆς! Καλή Ἀνάσταση!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Ἡ πιστότητα στήν Ἐκκλησία καί ἡ πιστότητα στό Ἔθνος

Ὅπως εἶχαμε ἀναφέρει τόν προηγούμενο μήνα, τό κύμα τοῦ Νασιοναλισμοῦ, τό ὁποῖο ἀπλώθηκε σταδιακά σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο λειτούργησε ὡς ὑποκατάστατο τοῦ Χριστιανισμοῦ. Αὐτό, δηλαδή, πού εἶχε πλέον τήν πρωτεύουσα σημασία γιά τόν αὐτοπροσδιορισμό τῶν «μοντέρνων» ἀνθρώπων ἦταν τό νά ἀνήκει κανεῖς σέ ἓνα ἔθνος, τό ὁποῖο –ὑποτίθεται ὅτι– εἶχε ἐπιφορτισθεῖ μέ μιά κοσμο-ἱστορική ἀποστολή. Ἀντιστοίχως, εἴτε παραβλέφθηκε τελείως ἡ ἀξία του νά εἶναι κανεῖς μέλος τῆς «Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», εἴτε, στήν καλύτερη τῶν περιπτώσεων, ὑποβαθμίσθηκε ἡ ιδιότητα τοῦ Χριστιανοῦ σέ ἓνα ἀπό τά πολλά συστατικά τῆς «ἐθνικῆς ταυτότητας». Ὅμως, καί στήν τελευταία αὐτή περίπτωση καθιερώθηκε μιά σαφῆς ἱεράρχηση, στό πλαίσιο τῆς ὁποίας οἱ ἐπίγειοι σκοποί τοῦ Ἔθνους, ὅπως, ἡ εὐημερία/ἀνάπτυξη ἢ ἡ ἱστορική/πολεμική δόξα ἀξιολογοῦνταν ὡς ὑπέρτεροι ἐκείνων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε εἴτε νά ὑποχωρήσουν, εἴτε νά μεθερμηνευθοῦν καί νά ὑπηρετήσουν τούς σκοπούς τοῦ ἔθνους.

Ἡ νέα αὐτή ἱεράρχηση ἐκφράσθηκε καί θεσμικά. Χαρακτηριστικό εἶναι τό γεγονός ὅτι σέ πολλά Εὐρωπαϊκά κράτη ὑπό τήν ἐπίδραση τοῦ Προτεσταντισμοῦ ὁ κρατικός ἄρχων ἀποκτᾷ Ἐκκλησιαστική δικαιοδοσία καί εἴτε, ὅπως στήν Ἀγγλία, καθίσταται ὁ ἴδιος ἐπί κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε, ὅπως ἔκανε ὁ Μεγάλος Πέτρος στή Ρωσία, τοποθετεῖ κρατικό ἐπίτροπο στήν Ἱερά Σύνοδο, χωρίς τήν ἔγκριση τοῦ ὁποῖου δέν ἰσχύει καμία ἀπόφαση τῆς τελευταίας.

Στήν ἀλλαγῆ αὐτή τῆς νοοτροπίας καί στή μετάβαση ἀπό τήν πιστότητα στήν Ἐκκλησία στήν πιστότητα στό Ἔθνος συνέβαλαν σέ μεγάλο βαθμό καί πολλοί θεολόγοι. Ἐνα τέτοιο χαρακτηριστικό παράδειγμα θεωροῦμε ὅτι μᾶς παρέχει ὁ Friedrich Schleiermacher (1768-1834) ἓνας Γερμανός θεολόγος καί πάστορας, ὁ ὁποῖος, ἂν καί δέν εἶναι πολύ γνωστός στή χώρα μας, ἔχει ἀποκληθεῖ ὡς ὁ προτεστάντης μέ τή μεγαλύτερη ἐπίδραση μετά τόν Λούθηρο καί ὡς ὁ «πατέρας τῆς μοντέρνας θεολογίας».

Ἐχει ὑποστηριχθεῖ ὅτι ἡ θεολογία τοῦ Schleiermacher εὐνοεῖ στήν πραγματικότητα τόν «πανθεισμό» καί προωθεῖ τήν ὑπόθεση τοῦ «οἰκουμενισμοῦ». Ὁ ἴδιος, μάλιστα, ἤδη ἀπό τή νεαρή του ἡλικία εἶχε γράψει

σέ μιά ἐπιστολή, πού εἶχε ἀπευθύνει τό 1787 στόν ἐπίσης πάστορα πατέρα του ὅτι: «*Δέν δύναμαι νά πιστεύσω ὅτι ἐκεῖνος πού ἀποκάλεσε τόν ἑαυτό του Υἱό τοῦ Ἀνθρώπου ἦταν ὁ ἀληθής καί αἰώνιος Θεός. Δέν δύναμαι νά πιστεύσω ὅτι ὁ θάνατός του εἶχε λυτρωτική γιά μᾶς σημασία*». Τό 1802, ὅμως, ὅταν πιά εἶχε «ώριμάσει», ἀνέφερε ὅτι: «*Καί μπορῶ νά πῶ μετά ἀπό ὅλα ὅσα ἔχω περάσει ὅτι ἔχω γίνει ξανά μέλος τῆς Μοραβιανῆς Ἀδελφότητος (μιάς προτεσταντικῆς πιετιστικῆς κοινότητος, ὅπου εἶχε στό παρελθόν ἐνταχθεῖ), μέλος, ὅμως, ἑνός ἀνώτερου ἐπιπέδου*».

Κατά κάποιον τρόπο στίς δύο αὐτές ἐκφράσεις του θά μπορούσε νά συνοψίσει κανεῖς τή βασική θεολογική τοποθέτησή του. Διότι αὐτό πού κυρίως ἐπεδίωξε ἦταν νά μεθερμηνεύσει τά Δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπορρίπτοντας ὡς «μαγική» καί «κατώτερου ἐπιπέδου» τήν κυριολεκτική σημασία τους καί ἀποδίδοντάς τους μιά –δῆθεν– «ἀνώτερης τάξης» ἀλληγορική σημασία, ἡ ὁποία θά εἶναι δυνατό νά ἐναρμονισθεῖ μέ τήν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης. Γιά παράδειγμα, γιά τόν Schleiermacher, αὐτό πού χαρακτήριζε τόν Χριστό ἦταν –ἀπλῶς καί μόνο– μιά ἰδιαίτερη καί ἀδιάλειπτη μέν, ἀλλά πάντως ἀνθρώπινη καί ἐπίγεια, ἐπίγνωση τῆς παρουσίας τοῦ «Θεοῦ», μιά συναίσθηση, δηλαδή, ὅτι ὅλα τά ὑπαρκτά ἐντάσσονται σέ ἕνα συνολικό παγκόσμιο/θεϊκό πλαίσιο. Ἡ Θεία Ὑπόσταση καί ἡ Θεία Φύση τοῦ Χριστοῦ ὑποβιβάσθηκε ἔτσι ἀπό τόν Schleiermacher σέ μιά συνειδησιακή κατάσταση, πού ἀπλῶς ἐνυπῆρχε σέ Αὐτόν, ὡς Υἱό τοῦ Ἀνθρώπου. Τό δέ Ἀπολυτρωτικό Ἔργο Του ὑποβαθμίσθηκε, συνακολούθως, σέ μιά συναισθηματική ἐπίδραση στόν ψυχικό κόσμο τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι, ἐμπνεόμενοι ἀπό τό παράδειγμά Του καί υἰοθετῶντας τή δική Του ἐπίγνωση περί τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο, «λυτρώνονται» ἀπό τό αἶσθημα τῆς ἐνοχῆς πού τοὺς βασανίζει καί, δημιουργοῦν θρησκευτικές κοινότητες γιά νά μοιραστοῦν αὐτή τήν «θρησκευτικοῦ τύπου» ἐμπειρία «ἀπολύτρωσης».

Μέ τόν τρόπο αὐτό, τόν τρόπο, δηλαδή, τῆς μόλις συγκαλυμμένης ἐκκοσμίκευσης, συγκροτεῖ ὁ Schleiermacher τήν ἐκκλησιολογία του. Ἡ Ἐκκλησία, ἔτσι, ἀπό «θεσμός πού συγκροτεῖται ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα», ἀπό «ἐπίγεια καί ἄκτιστη», κατά τόν σχετικό χαρακτηρισμό, πού τῆς εἶχε ἀποδώσει ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, μεταπίπτει πλέον σέ μιά ἐπίγεια –καί μόνο– κοινότητα, ὅπου αὐτό πού ἔχει τήν μόνη σημασία εἶναι ἡ ἐλεύθερη ἔκφραση καί ἀνταλλαγή «θρησκευτικοῦ τύπου» ἐμπειριῶν μεταξύ τῶν μελῶν τῆς. Ὁ ρόλος δέ, πού ἀναγνωρίζεται στόν Χριστό, δέν εἶναι πιά ἐκεῖνος τῆς Κεφαλῆς τοῦ Σώματος, ἀλλά ὁ ρόλος ἑνός προσώπου πού εἶναι πιά σαφῶς ἀπόν καί ἐπιδρᾶ μόνο μέ τό ἱστορικό παράδειγμά Του.

Ἔτσι, ὁ Schleiermacher ἐξουδετέρωσε κάθε ιδιότητα πού ἀποδίδουμε στήν Ἐκκλησία μέ τό Σύμβολο τῆς Πίστεως. Συγκεκριμένα, γιά ἐκεῖνον ἡ Ἐκκλησία παύει νά εἶναι Ἁγία καί γίνεται μιά «νατουραλιστική», κτιστή καί ἀνθρώπινη κοινότητα. Παύει νά εἶναι Ἀποστολική, ἀφοῦ ἡ κάθε «χριστιανική» κοινότητα δέν παραλαμβάνει πιά τήν πίστη τῆς ἀπό τά Στόματα τοῦ Λόγου, ἀλλά τήν ἀναπτύσσει μέ βάση τή δική τῆς αὐτο-συνειδησία καί συναίσθηση τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ τά «μυθολογικά» δόγματα καί οἱ τύποι, μᾶλλον τήν βλάπτουν, παρά τήν ὠφελοῦν. Περαιτέρω, ἡ Ἐκκλησία παύει νά εἶναι Καθολική, ἀφοῦ ἡ αὐτο-συνειδησία τῆς κάθε ἐπί μέρους «χριστιανικῆς» κοινότητας εἶναι κατ' ἀνάγκην ἀτοπικῶς καί χρονικῶς περιορισμένη, ἐνῶ, ὅπως γίνεται φανερό, ἡ Ἐκκλησία παύει νά εἶναι καί Μία καί κατακερματίζεται σέ πληθώρα κοινοτήτων πού γνωρίζουν μόνο ἀποσπασματικά τήν ἀλήθεια.

Θά μπορούσε ἴσως νά συνοψίσει κανεῖς τήν ἐκκλησιολογία τοῦ Schleiermacher, στή φράση πού ἕνας σύγχρονος Ἐπίσκοπος ἀπεύθυνε στό ποιμνιό του, γεγονός πού δείχνει καί τήν μεγάλη καί ἴσως ἀνεπίγνωστη, διείσδυση καί ἐπιρροή τῆς: *«Ἐγώ θά πῶ αὐτό πού λέει ἡ Ἐκκλησία, δηλ. τό πλήρωμα τῶν πιστῶν.....Ἀκόμα καί ἂν αὐτό πού οἱ Χριστιανοί μᾶς θεωροῦν σωστό, ἀκόμα καί ἂν εἶναι ἀντίθετο μέ τό Εὐαγγέλιο, ἐγώ θά ὑπερασπιστῶ αὐτό πού λένε οἱ Χριστιανοί μᾶς, γιατί οἱ Χριστιανοί μᾶς ἔφτιαξαν τό Εὐαγγέλιο, δέν ἔφτιαξε τό Εὐαγγέλιο τήν Ἐκκλησία».*

Μέ τήν ὑποκειμενιστική αὐτή ὑποβάθμιση τῆς Ἐκκλησίας σέ ἀπλή/ές κοινότητα/τες, ὅπου αὐτό πού προέχει εἶναι ὁ συλλογικός καί ὁ ἀτομικός αὐτοπροσδιορισμός τῶν μελῶν τους κατά τήν ἔκφραση τῆς «θρησκευτικῆς» τους ἐμπειρίας, εἶναι φανερό ὅτι δέν ὑπάρχει πλέον ἐμπόδιο γιά τήν ἀναβάθμιση ἄλλων ἐπίγειων κοινοτήτων, ὡς ἐκείνων πού ἐξυπηρετοῦν τήν ἱστορική πρόοδο τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι ὁ Schleiermacher ἀπό τήν πλευρά του ἀνέπτυξε ιδιαίτερα ἐνεργό δράση γιά τήν καλλιέργεια τῆς Γερμανικῆς ἐθνικῆς συνείδησης, διακηρύσσοντας ὅτι τό ἔθνος ὡς ἡ φυσική ἔκφραση τῶν ἀξιῶν καί τῶν σκοπῶν ἑνός λαοῦ, ἀντιπροσωπεύει τήν ὀλοκλήρωση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καί τό μέγιστο ἀγαθό. Ἐνδεικτικό σχετικά εἶναι ἕνα ἀπό τά «πολιτικά» λεγόμενα κηρύγματα του, ἐκεῖνο τῆς 24ης Αὐγούστου 1806 μέ τόν τίτλο *«Πόσο πολύ ἀναβιβάζεται ἡ ἀξιοπρέπεια ἑνός προσώπου, ὅταν αὐτό ἀφοσιώνεται μέ ὅλη του τήν ψυχή στήν Πολιτική Ἐνωση, στήν ὁποία ἀνήκει»*, ὅπου ἐπικαλεῖται τήν φράση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπό τήν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολή (2,19) πού ἔχει ὡς ἐξῆς: «ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστέ ξένοι καί πάροικοι, ἀλλά συμπολίται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ». Ἀντί, ὅμως, ὅπως θά ἀνέμενε κανεῖς, νά ἐρμηνεύσει τήν ἀναφορά στοὺς ἐπίγειους θεσμούς τῆς «οἰκίας» καί τῆς

«πόλης», στήν ὁποία προβαίνει ὁ Ἀπόστολος, ὡς ἐπίκληση ἑνός παραδείγματος, ὅπου τό ἐπίγειο παράδειγμα εἶναι ἀξιολογικῶς κατώτερο τοῦ ἐπουράνιου προτύπου, ὁ **Schleiermacher** ἀντιστρέφει τήν τάξη καί ἐκλαμβάνει τήν Ἀποστολική περικοπή, ὡς ἀποβλέπουσα στό νά ἐξάρει τήν ἀξία τῶν θεσμῶν τῆς ἐπίγειας «οἰκίας» καί τῆς ἐπίγειας «πόλης», ἦτοι, ὡσάν νά μὴν εἶχε διακηρύξει ὁ αὐτός Ἀπόστολος ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὡδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν». «Αὐτοὶ οἱ θεσμοὶ ἀνήκουν στόν οἶκο τοῦ Θεοῦ. Συνεπῶς, ὁ πατριωτισμός εἶναι κάτι καλό καί ἐκεῖνοι πού σκέπτονται ὅτι δέν τούς ἀφορᾶ εἶναι ὡσάν ξένοι καί παρεπίδημοι» θά συμπεράνει σχετικά στό ἐν λόγω κήρυγμά του. Καί ἐπίσης θά ὑποστηρίξει ὅτι, ὅταν ἰδρῦεται ἕνα κράτος «αὐτό εἶναι ἕνα ἀπό τά πιό σημαντικά βήματα προόδου γιά τήν ἀνθρωπότητα».

Ἡ ἀνοδος αὐτῆ τῆς πίστεως στό Ἔθνος σέ βάρος τῆς πίστεως στήν Ἐκκλησία δέν περιορίσθηκε, ὅμως, στή Γερμανία, οὔτε στίς Προτεστάντικες κατά κύριο λόγο χῶρες. Ἀντιθέτως, ἐξαπλώθηκε, μέ τή μιά ἢ τήν ἄλλη μορφή, καί σέ Ὁρθόδοξες χῶρες, ὅπου τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία σέ πολλές ἀπό αὐτές πρωτοστάτησε σέ ἀπελευθερωτικούς ἀγῶνες ἐπέτρεψε νά δημιουργηθεῖ μιά σύγχυση τῶν δύο πίστεων, στό πλαίσιο τῆς ὁποίας εἴτε δέν ἔχει καταστῆ συνειδητό, εἴτε δέν ὁμολογεῖται μέ εὐθύτητα ποιά ἀπό τίς δύο –πρέπει νά– ἔχει τήν προτεραιότητα.

Ἐνα τέτοιο χαρακτηριστικό φαινόμενο εἶχε παρουσιασθεῖ καί στήν Ὁρθόδοξη Ρωσία τοῦ 19ου αἰῶνα μέ τό κίνημα τῶν λεγόμενων Σλαυοφίλων, ἐκπρόσωποι τοῦ ὁποίου, ναί μέν διακήρυσσαν τήν πίστη τους στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅμως, ταυτόχρονα, διαδήλωναν καί τήν πεποίθησή τους ὅτι οἱ Σλαυικοὶ πληθυσμοὶ ἔχουν ἐκ φύσεως καί ἐκ παραδόσεως μιά ιδιαίτερη προδιάθεση, τήν ὁποία δέν ἔχουν οἱ λοιποὶ λαοί, στό νά κατανοοῦν καί νά ἐφαρμόζουν στήν πράξη τό δόγμα γιά τήν Καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Δέν γινόταν, ὅμως, σαφές σέ πολλές περιπτώσεις, ἂν ἡ προτεραιότητα ἀποδιδόταν στήν ιδιότητα τοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ Χριστοῦ ἢ στήν ιδιότητα τοῦ μέλους μιᾶς κοινότητος ὡς ἐνσάρκωσης τοῦ Σλαυικοῦ πνεύματος.

Ὁ μέγας μυθιστοριογράφος **Φιόντορ Ντοστογιέφσκυ** εἶχε ἐντοπίσει τό φαινόμενο αὐτό καί τό εἶχε παρουσιάσει στό ἔργο του μέ τόν τίτλο «**Οἱ Δαιμονισμένοι**». Ἐκεῖ παρουσιάζει, μεταξύ τῶν ἄλλων ἡρώων τοῦ πολυπρόσωπου αὐτοῦ μυθιστορήματος, τόν Σάτωβ, ἕναν φοιτητή πού, ἀναζητῶντας μιά στέρεη πίστη, εἶχε ἀσπασθεῖ τίς ιδέες τῶν Σλαυοφίλων. Ὁ Ντοστογιέφσκυ, ὅμως, τόν ὀδηγεῖ σέ μιά ἀποκαλυπτική ἀντιπαραθέση μέ τόν κεντρικό ἥρωα τοῦ μυθιστορήματος, τόν Νικόλαο Σταυρόγκιν, ὁ ὁποῖος, ἀπό τήν πλευρά του, ταλαντευόταν μεταξύ τοῦ πλήρους μηδενισμοῦ καί τῆς ἐπιθυμίας γιά μιά πίστη.

«Ὁ σκοπός κάθε λαϊκῆς πορείας, γιά τόν κάθε λαό καί σέ κάθε περίοδο τῆς ὑπαρξῆς του, δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τήν ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ, τοῦ δικοῦ του Θεοῦ, τοῦ Θεοῦ πού πρέπει τό δίχως ἄλλο νά εἶναι ἀπόλυτα δικός του καί εἶναι ἀκόμα –ὁ σκοπός– νά πιστέψει σέ αὐτόν τόν Θεό σάν τόν μόνο ἀληθινό. Ὁ Θεός εἶναι ἡ συνθετική προσωπικότητα ὅλου τοῦ λαοῦ –ἀπό τήν ἀρχή ὡς τό τέλος τῆς ἱστορίας του.. πάντοτε ὁ κάθε λαός εἶχε τόν ἰδιαίτερο θεό του...» θά πει ὁ Σάτωβ, ἐπικαλούμενος ὅσα εἶχε γράψει ὁ ἴδιος ὁ Σταυρόγκιν στό παρελθόν.

«Ἀρκεῖ νά σᾶς θυμίσω τό γεγονός πώς ὑποβιβάζετε τόν Θεό καί τόν κάνετε μιά ἀπλή ιδιότητα τοῦ ἔθνους», θά ἐπισημάνει μέ καίριο τρόπο ὁ Σταυρόγκιν.

«..Κάθε ἄλλο, ἀνεβάζω τόν λαό ὡς τόν Θεό... Ὁ λαός εἶναι τό σῶμα τοῦ Θεοῦ. Ὁ κάθε λαός μένει λαός μονάχα ὡς τή στιγμή πού ἔχει τόν ξεχωριστό θεό του καί ἀποδιώχνει, χωρίς κανένα συμβιβασμό, ὅλους τούς θεούς τοῦ κόσμου... Ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι μία. Ὡστε, λοιπόν, μονάχα ἕνας ἀπό ὅλους τούς λαούς μπορεῖ νά κατέχει τόν ἀληθινό Θεό... Ἐνας εἶναι ὁ «θεοφόρος» λαός –ὁ Ρωσικός λαός...», ἀπάντησε ὁ Σάτωβ, δείχνοντας ἔτσι ὅτι εἶχε προσπαθήσει νά συγχωνεύσει, τρόπον τινά, τήν πίστη του στό Ρωσικό Ἔθνος μέ τήν πίστη στόν Θεό.

Ὅμως, ὁ Σταυρόγκιν θέλησε νά μάθει αὐτό πού ἦταν κρίσιμο: «Ἐσεῖς ὁ ἴδιος (ἄσχετα δηλαδή μέ τό τί κάνει ὁ Ρωσικός λαός) πιστεύετε στόν Θεό ἢ ὄχι».

«Ἐγώ... θά ... θά πιστέψω στόν Θεό», ἀπάντησε τελικά ὁ Σάτωβ.

Παραθέσαμε κάποιες ἐρωταποκρίσεις ἀπό τόν διάλογο αὐτό, διότι πιστεύουμε ὅτι ἐντοπίζει τό καίριο ζήτημα τῆς ἐποχῆς μας καί μάλιστα τῶν ἡμερῶν μας. Τό νά ξεκαθαριστεῖ, δηλαδή, ἐάν πιστεύουμε στήν κυριολεξία στόν Θεό καί στήν ἐπίγεια ἄκτιστη Ἐκκλησία Του ἢ ἐάν, ἀντιθέτως, ἐπιχειροῦμε νά συγκαλύψουμε τήν ἔλλειψη πίστεως μέ τρόπους πού φαντάζουν «μοντέρνοι» καί «ἀνώτεροι», χωρίς νά εἶναι.

Νομομαθής

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΜΑΣ Π. ΣΙΜΩΝΟΣ

Τήν Κυριακή τῶν Ἀπόκρεω, στίς 7 Μαρτίου 2021 τελέσαμε στὸν Ναὸν μας, στὸν Ἅγιο Νικόλαον Πευκακίων, τὸ Μνημόσυνο τοῦ ἁγιασμένου Γέροντός μας, π. Σίμωνος-Πέτρου Ἀρβανίτη.

Ἦταν μεγάλη εὐλογία γιὰ ὅλους μας καὶ αἰσθητὴ ἡ παρουσία

του, τουλάχιστον σέ ὅλους ἐμᾶς, πού τόν γνωρίσαμε καί καθοδηγηθήκαμε ἀπό Ἐκεῖνον, παρ' ὅτι ἐλάχιστα «ἐποίησαμε καί ἐτηρήσαμε» στήν πράξη, «καθώς ἐνετείλατο ἡμῖν». Πολλά, ὅμως, «συνετηρήσαμε» στή μνήμη τῆς καρδιάς μας ἀπό τήν Ζωή του καί τήν συναναστροφή μας μαζί του, τά ὁποῖα μᾶς ἐλέγχουν καθημερινά καί δέν παύουν νά ἤχουν ἀφυπνιστικά καί ἀποτρεπτικά, προφυλάσσοντάς μας.

Μεγάλη ἡ εὐγνωμοσύνη μας στό πρόσωπό του γιὰ ὅσα μᾶς

εὐεργέτησε ὅσο ζοῦσε κοντά μας καί ἕνα βαθύ αἴτημα τῆς ψυχῆς μας, νά γίνῃ γιὰ μᾶς ὁ Γέροντάς μας «ἡ στολή» ἡμῶν «τῶν γυμνῶν παρρησίας», ἐνώπιον τοῦ «Φοβεροῦ Βήματος τοῦ Χριστοῦ» μας!

π. Β. Ε. Β

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ, Ἀπρίλιος 2021

«Ἐρχόμενος ὁ Κύριος πρὸς τό ἐκούσιον πάθος»

Θμακαριστός Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως (Πελοποννήσου) κυρός Θεόφιλος Καναβός (+2006), στό βιβλίο του «Τότε πού μιὰ καρδιά μιλάει» (Ἀθήναι, 1976), ἀναφερόμενος σέ μιὰ σπάνια περίπτωση κάποιας ἄγνωστης καί (παράλυτης) ἐξαγιασθείσης Μοναχῆς-Καθηγουμένης, γράφει στόν Ἐπίλογο, μεταξύ ἄλλων, τά ἑξῆς: «Ἐγραψε κάποιος συγγραφεύς σ' ἓνα χρονογράφημά του, μετά ἀπό ἓνα καλό σχόλιο πού ἔκανε γιά κάποιο βιβλίο μου, ὅτι «εὐσεβεῖς πόθοι, βέβαια, τοῦ Δεσπότη. Γιατί αὐτά σήμερα δέν γίνονται». Καί πράγματι, εὐσεβεῖς πόθοι μπορεῖ νά εἶναι μερικά ἀπ' τά γραφόμενά μου. Τί, δηλαδή, νά μὴν ὑπάρχουν εὐσεβεῖς πόθοι; Αὐτούς τούς πόθους ἔχω κι ἐγώ σάν δύναμη καί ξεκίνημα σέ πολλά».

Αὐτή ἡ πηγαία κι αὐθόρμητη ἐρώτηση τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου («Νά μὴν ὑπάρχουν, δηλαδή, εὐσεβεῖς πόθοι;»), ἃς μᾶς προβληματίσει λίγο σήμερα, ἂν ἤδη μέχρι τώρα δέν μᾶς προβληματίσε ποτέ. Εἰδικά στήν περίοδο κάθε Μεγάλης Ἑβδομάδος, ὅποταν ὁ Δεσπότης μας Χριστός «ἔρχεται ἐπί τό ἐκούσιον πάθος», αὐτοί οἱ «εὐσεβεῖς πόθοι» εἶναι πού μᾶς κάνουν νά μετέχουμε «ἐκτυπότερον» εἰς τά δρώμενα αὐτῆς. «Ὁ γάρ Βασιλεύς τῶν βασιλευόντων καί Κύριος τῶν κυριευόντων, προσέρχεται σφαγιασθῆναι», κατά τήν γνωστή ψαλμωδία τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ἡ δική μας, λοιπόν, προσευχητική συμμετοχή στά διαδραματιζόμενα γεγονότα τοῦ θείου Πάθους, δέν μπορεῖ παρά νά τροφοδοτῆται, νά ὑποδαυλίζεται καί νά νοηματοδοτεῖται ἀπό τήν καλλιέργεια ἀνάλογων εὐσεβῶν πόθων. Αὐτός ἃς εἶναι, ἐφέτος εἰδικά, ὁ σκοπός τῆς παρουσίας εὐτελοῦς γραφῆς.

Στήν νοερή αὐτή συμπόρευσὶ μάς μέ τόν θυόμενον Χριστόν – κατά τό γνωστό ψαλμῶδημα «συμπορευθῶμεν Αὐτῷ καί συσταυρωθῶμεν» - θά μᾶς συνοδεύουν καί κάποια ἱερά πρόσωπα, πού κι αὐτά τόν καιρό τοῦ Θείου Πάθους, «συνεπορεύθησαν» μέ Ἐκεῖνον, ὄχι νοερῶς, ἀλλ' αἰσθητῶς. Καί αὐτή ἡ συμπόρευση μαζί τους, θά μᾶς διδάξει πολλά· καί προπαντός, θά μᾶς φέρει «μετανοίας λογισμόν», ὅπερ καί τό ζητούμενον.

Τό πρῶτο ἱερό πρόσωπο εἶναι ὁ Ἅγιος Πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος Πέτρος. Σίγουρος ἑκατό τοῖς ἑκατό, ὅτι δέν θά ἀρνηθεῖ - κατά τήν ὁμολογία του – τόν ἐκουσίως παραδιδόμενον Κύριον, βγῆκε ψεύτης· ἂν καί ὁ Δεσπότης Χριστός, τόν εἶχε προειδοποιήσει περὶ τούτου. Κι ἔτσι, μετά τό πάθημά του «ἔκλαυσε πικρῶς». Ποιός; Ὁ πρῶτος τῶν Ἀποστόλων, ἡ πέτρα τῆς πίστεως,

ὁ «ἠγούμενος» καί προκαθήμενος τῆς πρώτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ γίγας ἔπεσε καί ἔκλαυσε· καί δέν θά πέσουμε ἐμεῖς οἱ νάνοι; Μήπως εἴμαστε δυνατώτεροι; Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Ἄς τόν μιμηθοῦμε καί στήν μετάνοια.

Ἀλήθεια, ἐμεῖς, πότε «ἐκλαύσαμεν πικρῶς»; Μήπως σήμερα, εἶπερ ποτε καί ἄλλοτε, εἶναι ἡ καταλληλότερη ὥρα; Τώρα, μάλιστα, πού τά λόγια τοῦ ἀειμνήστου γνωστοῦ μας Θεολόγου Κωνσταντίνου Κούρκουλα, μᾶλλον μᾶς ἀφοροῦν; Νά, τί ἔγραψε σχετικῶς ὁ μακαριστός καθηγητής, στό βιβλίο του «**Σκηνές ἀπ' τό Θεῖον Πάθος**», σχετικά μέ τήν ἄρνηση τοῦ Πέτρου: «Μέσα στόν αὐλόγυρο τῆς σύγχρονης ζωῆς, μέ τά ποικίλα ρεύματά της, δέν θά ἀργήσει νά παρουσιασθεῖ στόν καθένα μας κάποια «παιδίσκη», πού θά ὑψώσει τό δάκτυλο γιά νά μᾶς δείξει καί νά φωνάξει: «Καί σύ μετά τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου ἦσθα».

Πρόκειται γιά τήν ἀναπότρεπτη στιγμή τῆς δοκιμασίας· γιά τήν κρίσιμη ὥρα «πρίν ἀλέκτορα φωνῆσαι»· γιά τήν ὥρα, κατά τήν ὁποία ὁ Ἰησοῦς θά κρίνεται μπροστά μας, ἐνῶ θά ἐξετάζεται καί θά ἐλέγχεται συγχρόνως ἡ ἀντοχή τῆς πίστεώς μας. Ἀλήθεια! Πόσοι δέν τρομοκρατοῦνται μπροστά σ' αὐτήν τήν «παιδίσκη» καί ὑποστέλλουν τή σημαία τους; Καί ἀρνοῦνται «μεθ' ὄρκου» τοὺς δεσμούς τους μέ τόν Κύριο; Καί ἐνώνουν τήν προδοσία τους μέ τοὺς ἁμαρτωλοὺς χλευασμοὺς τοῦ περιβάλλοντος; Θά βρεθοῦν, ἄραγε, γι' αὐτοὺς δάκρυα συντριβῆς, ὅταν «ἀλέκτωρ φωνήσῃ»;»

Ἄς τό εὐχηθοῦμε! Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐδῶ «πληροῦται τό ρηθέν» τῆς ψαλμωδίας τῶν Ἀχράντων Παθῶν: «Σήμερον ἄκων προφητεύει», ὄχι

ὁ Καϊάφας, ἀλλ' ὁ καθηγητής. Νά καί τό σχετικό ψαλμώδημα, ἀπό τό Ζ' Ἀντίφωνο τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθοῦ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς: «Τρίτον ἀρνησάμενος ὁ Πέτρος (τόν Χριστόν), εὐθέως τό ρηθέν αὐτῷ (=δηλαδή τήν προειδοποίηση τοῦ Κυρίου) συνῆκεν. Ἀλλά προσήγαγέ σοι (Κύριε) δάκρυα μετανοίας· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι καί σῶσον με». Μιμηταί του ἄς γίνουμε!

Ἄς ἔλθουμε καί στά ἄλλα ἱερά πρόσωπα, πού συμπορεύονται στήν Σταυρική Θυσία τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ. Ἐδῶ ὅμως, καλύτερα ἄς λάβει τόν λόγο ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Μπριαντιανίνοφ (1807-1867), ἐπίσκοπος Καυκάσου καί Μαύρης Θαλάσσης: (ἡ μνήμη του στίς 30 Ἀπριλίου· φέτος δηλαδή, μέ τό νέο ἡμερολόγιο, πέφτει τήν Μεγάλη Παρασκευή!) «Κοντά στόν Σταυρό τοῦ Κυρίου, στάθηκαν ὡς προσωποποιήσεις τῆς πιό ὑψηλῆς ἀνθρώπινης ἀγνότητος, ἡ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος καί ὁ ἡγαπημένος Μαθητής καί παρθένος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Στόν ἴδιο ὅμως τόπο καί στήν ἴδια ὥρα, στάθηκαν καί δύο προσωποποιήσεις τῆς μετανοίας· ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή (ἀφ' ἧς δαιμόνια ἑπτὰ ἐξεληλύθη) καί ὁ ἐκ δεξιῶν σταυρωμένος καί μετανοήσας εὐγνώμων Ληστής. Ἄς πάρουμε, λοιπόν, θάρρος! Καί γιά μᾶς τούς ἁμαρτωλούς ὑπάρχει θέση κοντά στόν Σταυρό! Ἄς σταθοῦμε νοερώς ἐκεῖ καί ἄς θρηνήσουμε, λέγοντας: Κύριε, τά χέρια Σου τά ἀπλωμένα στόν Σταυρό, ἄς μέ κλείσουν, σάν τό χαμένο πρόβατο πού ξαναβρέθηκε, μέσα στήν ἀγκαλιά τῆς Θεότητός Σου! Κάλεσέ με στό θαυμαστό τραπέζι Σου, γιά νά φάγω τό πανάγιο Σῶμα Σου καί νά πιῶ τό ἄχραντον Αἷμα Σου· γιά νά γεμίσω ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα Σου· γιά νά ἐνωθῶ μαζί σου στήν αἰωνιότητα. Ἀπάλλαξέ με ἀπό τήν ἐπιφανειακή καί ψυχρή θέαση τῆς ζοφερῆς μου καταστάσεως. Μέ τέτοια ψυχρή θέαση, ζῶ σάν νά εἶμαι ἀναμάρτητος· σάν νά μὴν ἔχω ἀνάγκη τήν μετάνοια. Ἀλλοίμονο, Κύριέ μου! Ἐσύ στόν Σταυρό κι ἐγώ στήν ἄνεση καί στήν ἀπόλαυση!»

Ἄς ἔλθουμε ὅμως καί στά ἱερά πρόσωπα τῶν ἀγίων καί ἡρώιδων γυναικῶν, τῶν ἐπωνύμων καί ἀνωνύμων, πού, «μακρόθεν ἐστῶσαι», «συνέπασχον τῷ τά πάντα κτίσαντι». Ἦσαν πολλαί, ὅπως λέγει τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον. Συμπάσχουν, συμπαρίστανται ἀφώνως· χωρίς λόγια... Εἶναι ἡ στιγμή, πού οἱ Ἀπόστολοι, τό «δυνατό» δῆθεν ἀνδρικό στοιχεῖο, λάμπουν διά τῆς ἀπουσίας τους. Ἐκεῖνες παροῦσες, προσφέρουν τά δάκρυα ὡς μῦρα. Μετά ἀπό δύο ἡμέρες, ἐπέπρωτο νά γίνουν οἱ πρῶτες «Εὐαγγελίστριες» πρὸς τούς κεκρυμμένους «διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων» Ἀποστόλους. Καί μετά ἀπό δύο περίπου ἑβδομάδες, τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων, θά τιμηθοῦν «ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλῃ» καί πληθούσῃ.

Ἄς ἀρκεσθοῦμε σ' αὐτά τά ἱερά πρόσωπα, ἡ ἀνάμνηση τῶν ὁποίων μπορεῖ νά μᾶς διεγείρει σέ «εὐσεβεῖς πόθους», σύμφωνα μέ τόν ἀρχικό μας σκοπό. Τώρα, κατόπιν τούτων, μένει σέ μᾶς ἡ δική μας τοποθέτηση καί, κατά τό δυνατόν, μύηση στά δρώμενα τοῦ Θείου Πάθους. Εἶναι φυσικό, φέτος ἰδιαίτερα, μπροστά στήν νέα θεομαχία καί ναομαχία, νά θυμηθοῦμε, σχετικά μέ τούς «ἄρχοντες λαῶν» πού «συνήχθησαν κατά τοῦ Κυρίου», τίς δύο

σχετικές ἀρές, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καί τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου. Δέν εἶναι δικές μας ἀρές· εἶναι τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ πρώτη: «Ὁ ρυπαρός ρυπαρευθήτω ἔτι» (Ἀποκάλυψις). Καί, ἡ δεύτερη: «Εἴ τις οὐ φιλεῖ τόν Κύριον Ἰησοῦν, ἦτω ἀνάθεμα». Ὅντως αὐτοί, οἱ «διώκται τύραννοι» καί οἱ συμφωνοῦντες μ' αὐτούς, πού «τό ρῆμα τους ὑπερίσχυσεν», ἔδειξαν καί ἀπέδειξαν, ὅτι «οὐ φιλοῦσι τόν Κύριον Ἰησοῦν». Ὅποτε, μόνοι τους ἀπέσπασαν τό ἀνάθεμα - ὄχι τό δικό μας - ἀλλά τοῦ Σκεύους τῆς Ἐκλογῆς.

Ἀλλά, ἀφοῦ ἀφήσουμε αὐτούς, πού «ἀμαρτάνουν, ὄντες αὐτοκατάκριτοι», ἅς ἔλθουμε σέ μᾶς, ἀναλογιζόμενοι τίς δικές μας εὐθύνες καί ἐνοχές. «Πολλά γάρ πταίομεν ἅπαντες». Φαίνεται ἴσως ὅτι ἐμεῖς «φιλοῦμεν» τόν Χριστόν. Ὁ Χριστός ὅμως, ἐπαναλαμβάνει καί σέ μᾶς τήν τρίτη ἐρώτηση πού ὑπέβαλε στόν Ἀπόστολο Πέτρο, μέ τήν ὁποία καί τόν ἀπεκατέστησε «ὄπου ἦν τό πρότερον»: «Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με;» Εἶναι ἀρκετά ἀπογοητευτική γιά μᾶς ἡ διαπίστωση, ὅτι, ἐνῶ νομίζουμε πώς «φιλοῦμε» τόν Δεσπότην μας Χριστόν, ὅμως Ἐκεῖνος ἐπιμένει στό «τριπτόν τῆς ἐρωτήσεως»: «Παίδι μου, φιλεῖς με;» Παιδιά μου, «τό ὄνομά μου δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσιν», «ἔφη τό σεπτόν καί σεβάσιμον στόμα» τοῦ Κυρίου. Κι αὐτό, πλέον, δέν εἶναι ἐρώτηση· εἶναι διάγνωση, τοῦ Ἰατροῦ ψυχῶν τε καί σωμάτων. **«Ἐλυτήθη οὖν ὁ Πέτρος».** Ἐμεῖς δέν θά λυπηθοῦμε;

Ὁ ἀείμνηστος Γέρων Αἰμιλιανός, προηγούμενος τῆς ἐνταῦθα Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, σχολιάζει ὡς ἑξῆς τό “παράπονο” τοῦ Κυρίου, πού ὑπάρχει σ' ἕναν ὕμνο τῆς Ἀκολουθίας τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς: **«Ταφή παραδόντες (ἐμέ τόν Χριστόν, τά ἔθνη), ἐβδελυγμένον λογιῶνται ὡς νεκρόν».** Λέγει λοιπόν ὁ Γέρων: «Ἀμαρτάνω; Μένω στήν ἁμαρτία μου; Ἀπορρίπτω τόν δρόμο τῆς μετανοίας; Τότε, μέ τήν ἀμετανοησία μου αὐτήν, γίνομαι αἰτία νά ἀπορρίπτουν οἱ ἄνθρωποι τόν Θεόν. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός εἶναι πού, παραπονούμενος, λέγει: ἐξ αἰτίας σου, παιδί μου, οἱ ἄνθρωποι μέ ἀπέρριψαν, μέ σιχάθηκαν, ἐμένα τόν ἀγαπητόν, ταφή παραδόντες ἐβδελυγμένον λογιῶνται ὡς νεκρόν»!

Τά λόγια αὐτά τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος, ἅς εἶναι καί ὁ ἐπίλογος τῆς παρούσης γραφῆς καί τό ἔναυσμα μᾶς ἐν μετανοία καί ἐξομολογήσει συμμετοχῆς μας ἐφέτος στήν ὁδό τοῦ μαρτυρίου· στήν «Viadolorosa»· ὄχι τήν γνωστή τῆς Ἱερουσαλήμ, πού ἴσως βαδίσουμε ὡς προσκυνητές ὅσοι αἰσθητῶς ἐπισκεφθήκαμε αὐτήν, ἀλλά τήν νοητή, τήν ἐντελῶς δική μας καί προσωπική. Μόνον ἔτσι, φαίνεται, θά μπορέσουμε νά εὐχηθοῦμε, εἰς ἑαυτούς καί ἀλλήλους: **Καλή Ἀνάσταση!**

Μέ ἀγάπη Χριστοῦ

Μοναχός Νεκτάριος

Χιλανδαρινόν Κελλίον Ἁγίου Νικολάου Μπουραζέρη

Καρυαί – ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΓΑΛΑΖΙΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ; ΞΕΧΑΣΤΕ ΤΟΝ!

Κάποτε οι άνθρωποι παρατηρούσαν τά σημεία του ούρανοῦ καί τῆς γῆς, γιά νά μπορέσουν νά “ψυχανεμισθοῦν”-συγχωρεῖστε μου τή λέξη, ἀλλά εἶναι ἡ μόνη πού ἀποδίδει τό νόημα- τίς διαθέσεις τοῦ Θεοῦ. Καί ὅταν παρατηροῦσαν κάποια σημεία ἀσυνήθιστα, παράξενα, ἀπειλητικά, τά θεωροῦσαν ἔνδειξη δυσαρέσκειας τοῦ Θεοῦ, τρόμαζαν καί στρέφονταν στήν ἐξέταση τῆς ζωῆς τους.

Θά μοῦ πείτε, κάποτε οἱ ἄνθρωποι ἔγραφαν καί παραμύθια μέ δράκους καί νεράιδες καί τά πίστευαν, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι θά κάνουμε κι ἐμεῖς τό ἴδιο. Ἐμεῖς ἔχουμε προχωρήσει στίς ἐπιστήμες καί δέν τρομάζουμε πιά ἀπό κάποια φαινόμενα, ὅπως ἡ βροχή ἀπό φλεγόμενους μετεωριτες, πού ἔπεσαν μέσα σέ κατοικημένες περιοχές στήν Ἀγγλία καί στήν Ἀμερική, ἢ ἀπό τό περίεργο φαινόμενο τῆς ἀπόσυρσης τῆς θάλασσας, πού παρατηρήθηκε σέ πολλές περιοχές τῆς πατρίδας μας. Αὐτά εἶναι φυσικά φαινόμενα καί ἐξηγοῦνται καί ἐμεῖς εἴμαστε ἔξυπνοι καί μορφωμένοι ἄνθρωποι καί δέν πιστεύουμε σέ δεισιδαιμονίες.

Ξεχνᾶμε ὅμως ὅτι τήν ἐξυπνάδα μας τήν μετροῦν οἱ ὄρες ἀποβλάκωσης μπροστά στήν τηλεόραση καί ὁ θαυμασμός μας γιά ὅλους τούς δημοσιογράφους- τηλεπερσόνες- παρουσιαστές, ἢ καί “καλλιτέχνες” τῆς χειρίστης ὑποστάθμης, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα εἶναι οἰκεία σέ ὅλα σχεδόν τά χεῖλη. (Ἡ συνηθισμένη καταφρονητική ἐρώτηση “**πού ζεῖς;**” ἀπευθύνεται σέ ὅσους “μή ἔξυπνους” τολμοῦν νά παραδεχτοῦν ὅτι δέν ἔχουν ἀκούσει στή ζωή τους ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ φαινοί ἀστέρες. Καί ὅταν ἔρθει ἡ ἀπάντηση: “**ζῶ στόν κόσμο μου πανευτυχῆς**, πολλά φρύδια σηκώνονται μέ αἰνιγματικό τρόπο!)

Ἐπίσης ξεχνᾶμε ὅτι ἡ μόρφωσή μας κρίνεται ἀπό τό πόσο καλά, ὀρθογραφημένα καί σαφῆ εἶναι τά κείμενα πού γράφουμε. Κάντε τό πείραμα νά προσπαθήσετε νά συντάξετε μιά παράγραφο καί... δεῖξτε τό ἀποτέλεσμα σέ κάποιον πού ξέρει -ἐκτός τοῦ ἑαυτοῦ σας- νά σᾶς τήν σχολιάσει!...

Ὅσο γιά τό ἄν εἴμαστε δεισιδαίμονες ἢ ὄχι, τό μαρτυροῦν οἱ μαῦρες γάτες, τά ξύλα πού χτυπᾶμε, ὅπως καί τά μέντιουμ καί ὅλα τά παρεμφερῆ ἐπαγγέλματα, πού κερδίζουν τή ζωή τους ἀπό τήν ἔλλειψη δεισιδαιμονίας μας!

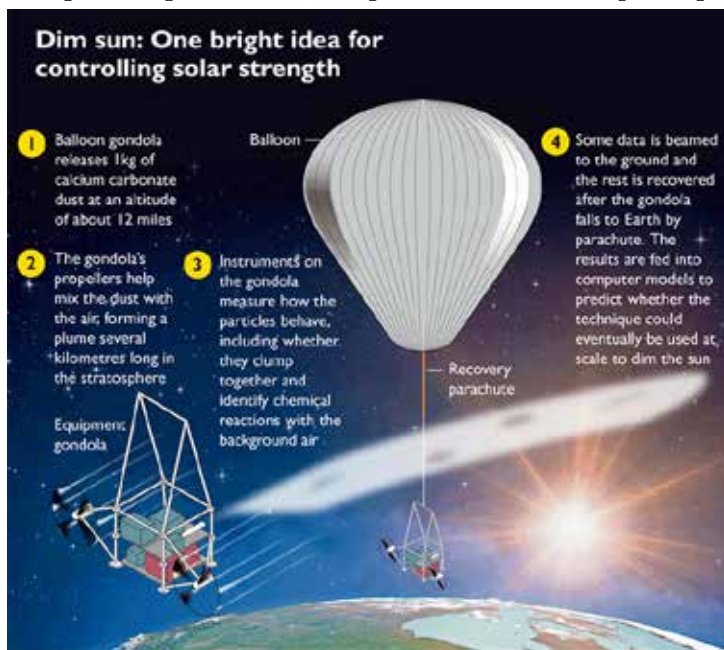
Ἄφοῦ, λοιπόν, καταλάβαμε καλά ὅλα ὅσα συμβαίνουν στήν κτίση γύρω μας, εἴμαστε ἔτοιμοι νά κάνουμε τό ἐπόμενο βῆμα, δηλαδή, νά προχωρήσουμε στήν ἀποίκηση τῶν γειτονικῶν πλανητῶν! Δηλαδή,

δέν φτάνουν οι συμφορές, πού προκάλεσε στην ανθρωπότητα ή γήινη άποικιοκρατία. Θά προεκτείνουμε τόν ὄλεθρό μας καί στόν οὐρανό!

Καί, ἐπειδή στόν κόσμο μας ἔχουν πληθύνει οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν μαζέψει τόσο πλοῦτο, ὅσο τούς φτάνει νά ζήσουν χίλιες ζωές, καί τόση ἀνία, ὅση τούς φτάνει καί τούς περισσεύει γιά ὅλη τους τή ζωή, βρέθηκαν μάτια πού στράφηκαν στά “διαστημικά προγράμματα”, ὅπως ὀνομάστηκαν. Ἔτσι, ἰδιωτικές ἐταιρεῖες τῶν περίφημων, παντοδύναμων -κατά τή γνώμη τους- δισεκατομμυριούχων “εὐεργετῶν”, ἄρχισαν ἤδη νά πουλᾶνε διαστημικές βόλτες, διακοπές στόν Ἄρη καί ρετιρέ στή Σελήνη!

Ὁ Elon Musk τῆς Tesla, μέ τήν ἐταιρεία του **Space X**, ὁ **Richard Branson** τῆς **Virgin**, μέ τήν **Virgin Galactic** καί ὁ **Jeff Bezos** τοῦ **Amazon**, μέ τήν **Blue Origin**, ἐγγυῶνται, μέ τό βάρος τῶν ὀνομάτων τους, νά ἐτοιμάσουν τό δρόμο τῶν νέων ἀποίκων, οἱ ὁποῖοι, σέ ἀντίθεση μέ τούς πρώτους πάμφτωχους ἀποίκους, πού ἔψαχναν τόπο ἐπιβίωσης, εἶναι πάμπλουτοι, ὑποτιθέμενοι πρωτοπόροι τῆς ἀνθρώπινης κατακτητικῆς καί καταστροφικῆς μανίας! Ἡ Blue Origin μάλιστα, ἔχει ἤδη στείλει τό 2015 τό διαστημικό “κρουαζιερόπλοιο” New Shepard σέ τροχιά, τό ὁποῖο καί ἐπέστρεψε καί προσγειώθηκε μέ ἐπιτυχία.

Αὐτοί εἶναι τό “εὐγενέστερο” εἶδος τῆς ἀνθρωπότητας, τό ὁποῖο ἐτοιμάζει τρόπους νά ἐπιβιώσει ἀπό τόν ἀφανισμό τοῦ πλανήτη. Σάν νέοι Νῶε, ἀλλά φυσικά,

πιό ἔξυπνοι καί πιά μορφωμένοι ἀπό ἐκεῖνον, πού εἶχε τήν ἀφέλεια νά περιμένει ἀπό τό Θεό τή σωτηρία του!

Ταυτόχρονα, μία ἄλλη ἰδιωτική ἐταιρεία, μέλος τῆς ὁποίας εἶναι καί ὁ ἄλλος “εὐεργέτης” τῆς ἀνθρωπότητας, ὁ διαβόητος Bill Gates, χρηματοδοτεῖ ἕνα “μεγαλοφυές” πείραμα σωτηρίας τῆς γῆς: Τό

προσεχές καλοκαῖρι, στή Σουηδία, στήν ἀρκτική πόλη Kiruna, θά ἀνυψωθεῖ 12 μίλια πάνω ἀπό τήν ἀτμόσφαιρα, στήν στρατόσφαιρα, ἕνα ἀερόστατο, τό ὁποῖο θά μεταφέρει ἐπιστημονικό ἐξοπλισμό 600 κιλῶν καί θά σκορπίσει στή στρατόσφαιρα σκόνη κιμωλίας(!), προκειμένου νά “θαμπώσει” τόν

ήλιο, δηλαδή να απορροφήσει μεγάλο μέρος της ακτινοβολίας του, ώστε να ελαττωθούν οι επιπτώσεις του φαινομένου του θερμοκηπίου!

Πρός τό παρόν, η ποσότητα της σκόνης θά είναι μικρή και θα καλύψει μόνον κάποια χιλιόμετρα -πόσα, δέν μᾶς ἀποκάλυψαν- ἀλλά, ὅταν ἡ γῆ θά κινδυνεύει νά καεῖ ἀπό τήν ὑπερθέρμανση, τότε ἡ ποσότητα σκόνης πού θά μᾶς προστατέψει, θά ἀύξηθεῖ. Οἱ ἐπιπτώσεις ἀπό τό πείραμα καί ἀπό τήν προοπτική πού ἀνοίγει, ἔχει τρομάξει ἀκόμα καί ἐπιστήμονες πού μετέχουν σέ αὐτό, ὅπως ὁ Frank Keutsh, ἕνας ἀπό τούς πρωτεργάτες του, καθηγητής τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Harvard, ὁ ὁποῖος δήλωσε ὅτι βρίσκει “τρομαχτική” τήν ἰδέα μιᾶς γενικῆς κλίμακας ἐπέμβασης στήν ἰσορροπία τοῦ σύμπαντος! Βέβαια, εἶπε ἀκόμα, αὐτή εἶναι ἡ ἀρχή καί ἡ ποσότητα σκόνης θά εἶναι μικρή, ἴσα-ἴσα γιά νά συλλεγοῦν δεδομένα γιά τό πῶς θά συμπεριφερθοῦν τά σωματίδια τῆς σκόνης στήν στρατόσφαιρα καί ἄλλες παρόμοιες πληροφορίες, πού θα δοθοῦν στούς κομπιούτερς, προκειμένου νά τά ἐπεξεργαστοῦν καί νά προβλέψουν πιθανά σενάρια. Ὡστόσο καί γιά αὐτά ἔχει φόβους ὁ καθηγητής, γιατί πιστεύει -βάσιμα- ὅτι θά εἶναι ὑπερβολικά αἰσιόδοξα.

Ἀλλά καί ἕνας ἄλλος καθηγητής, ὁ Stuart Haszeldine τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου, ὑποστηρίζει, πολύ λογικά, πώς, ἂν δέν σταματήσει ἡ ἀνθρωπότητα νά χρησιμοποιεῖ τό πετρέλαιο σάν βασική πηγή ἐνέργειας, ἡ σκίαση τοῦ ἡλίου ὄχι μόνον δέν θά ὠφελήσει σέ τίποτα, ἀλλά θά ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά χάσουμε τόν γαλάζιο οὐρανό πού γνωρίζουμε καί νά ἔχουμε πάνω ἀπό τό κεφάλι μας ἕναν ἄσπρο θόλο!

Ἀλήθεια, δέν πληθαίνουν ἤδη οἱ μέρες, πού ἔχουμε πάνω ἀπό τό κεφάλι μας ἕναν κιτρινο-μπέζ οὐράνιο θόλο, καθώς ἡ θαμπή ὀμίχλη τῆς σκόνης ἀπό τήν Ἀφρική, σκεπάζει ὀλοένα καί πῶς συχνά τόν φημισμένο γαλάζιο οὐρανό τῆς χώρας μας; Θυμᾶται κανεῖς νά εἶχε δεῖ κάτι τέτοιο πρὶν 30 ἢ 40 χρόνια;

Πάντως, σέ μιά θεαματική ἐπίδειξη ὑποκρισίας, οἱ ἐπιστήμονες τοῦ πειράματος, ἀφοῦ προειδοποίησαν γιά τίς συμφορές οἱ ὁποῖες θά ἀκολουθήσουν μετά τίς αὐθαίρετες γεωμηχανικές ἐπεμβάσεις τους, “πετᾶνε τό μπαλάκι”, κατὰ τό κοινῶς λεγόμενο, στίς μελλοντικές γενεές, λέγοντας ὅτι ἡ ἀπόφαση ἀνήκει σέ αὐτούς! Μὲ ἄλλα λόγια, ἀφοῦ καταστρέψουμε τόν κόσμο τῶν παιδιῶν μας, ἀφοῦ τά μεγαλώσουμε χωρίς καμμία Πίστη, καμμία ἐλπίδα, καμμία χαρά, καμμία ὁμορφιά, τότε τούς λέμε: **κάντε ὅ,τι θέλετε, δικό σας τό πρόβλημα!** Ὠραῖοι, ἔ; **Δοξᾶστε μας!**

Γιά Σχόλια: [ninetta1blogspot.com](http://ninetta1.blogspot.com)

Νινέττα Βολουδάκη

ΑΟΡΑΤΗ ΜΕΤΑΦΟΡΑ!

Η Φυσική επιστήμη μελετά φαινόμενα στά οποία μετέχουν οι διαστάσεις: χώρος, χρόνος, μάζα και ηλεκτρισμός. Ή αρχή των διαστάσεων αυτών, τό τέλος τους και ή ουσία αυτών είναι άγνωστα μυστήρια. Ωστόσο ό άνθρωπος όρίζει πρότυπες μονάδες, κατασκευάζει μέτρα και τίς μετρά.

Διεθνές Κέντρο Προτύπων Μέτρων, Σταθμών, Μετρολογίας και Όρολογίας τής επιστήμης (BIPM: Bureau Internationaldes Poids et Mesures) ιδρύθηκε ήδη από τά τέλη του 18ου αιώνος στό Παρίσι. Τό έμβλημά του είναι τό εικονιζόμενο. Τό Έλληνικό άπόφθεγμα πού ύπάρχει στό έμβλημα, ΜΕΤΡΩ ΧΡΩ, άποδίδεται στόν Μυτιληναίο Πιττακό (650-570 π.Χ.), τόν κατά τήν παράδοση πρώτο έπινοητή μέτρων. Ή πρώτη κατασκευή γεωγραφικού χάρτου άποδίδεται στόν κατά τριάντα έτη νεώτερο του Πιττακού, τόν μιλήσιο Άναξίμανδρο.

Ένα διεθνές σύστημα μονάδων είναι τό M.K.S.A. (Metre, Kilogramme, Second, Ampere). Στο άντικείμενο τής Φυσικής επιστήμης έπίπτουν μόνο τά φαινόμενα

πού περιγράφονται πλήρως μέ αυτές τίς τέσσερεις διαστάσεις. Έάν ένα φαινόμενο δέν περιγράφεται από αυτές, τότε τό φαινόμενο αυτό δέν μπορεί νά τό μετρήσει ή Φυσική επιστήμη και εύρίσκεται εκτός του άντικειμένου τής, δηλαδή τό φαινόμενο θεωρείται από τήν Φυσική άνύπαρκτο.

Οί Θετικές Έπιστήμες οίκοδομήθηκαν από τόν άνθρωπο. Δέν οίκοδομούνται, ανεξάρτητα από τόν άνθρωπο, από τά φαινόμενα στό σύνολό τους.

Ή Αρχιλοχίας τής Άεροπορίας Βασιλική Πλεξίδα περιγράφει τήν διάσωσή τής σέ άεροπορικό δυστύχημα πού έγινε τήν Τετάρτη 19 Άπριλίου 2017 στό Σαραντάπορο Έλασσώνος. «Μετεφέρθη» λείει «σέ άλλο τόπο και χρόνο» και άφηγείται μηχανικές λεπτομέρειες του συμβάντος οί όποιες δέν έρμηνεύονται μέ τήν λογική πού οίκοδομείται από τίς Θετικές Έπιστήμες.

Άγιος Παΐσιος ό Άγιορείτης. Ύπληρξα συχνός έπισκέπτης του Άγίου Όρους. Στά τέλη τής δεκαετίας 1980 (ίσως τό 1988) εύρισκόμενος στην Έερά Μονή Κουτλουμουσίου άπεφάσισα νά έπισκεφθώ τόν Άγιο Παΐσιο

στό έρημητήριό του, τήν Παναγούδα. Ή Παναγούδα απέχει περίπου δύο χιλιόμετρα από τήν Ίερά Μονή, ό δρόμος άγροτικός σέ περιοχή πού ήταν καλλιεργημένη μέ σιτηρά τά όποία ώστόσο ήταν θερισμένα, γιατί ήταν Αύγουστος. Χτύπησα μερικές φορές από τήν έξώθυρα τής περιφράξεως του έρημητηρίου χωρίς νά λάβω άπόκριση. Όπότε, πρós επιστροφή μου στήν Ίερά Μονή Κουτλουμουσίου έστριψα. Όμως, μόλις έστριψα είδα πώς πίσω μου στεκόταν ό Άγιος, σέ άπόσταση περίπου 20-30 μέτρων, στό μέσον του δρόμου, πού είχα περάσει πρίν λίγα λεπτά. Μέ κοίταζε χαμογελαστός και μέ περίμενε γιά νά πάμε* μαζί στήν Μονή.

Τό πεδίο ήταν άνοικτό, όπότε δέν θά ήταν δυνατόν νά μεταβή στό σημείο πού τόν είδα, άπό κάποια άλλη τοποθεσία του χώρου, χωρίς νά άντιληφθώ τήν μετακίνησή του. Μετεφέρθη εκεί άοράτως και άθορύβως. Άγνωστη ή «άλλη θέση» και άγνωστος ό «χρόνος τής αναχωρήσεώς του» άπ' αυτήν, όπότε τό κεφάλαιο τής Φυσικής «ή Μηχανική» δέν μπορεί νά περιγράψει τό φαινόμενο, γιατί λείπουν τά στοιχεία αυτά. Τό συμβάν αυτό, πού είναι άνερμήνευτο άπό τήν Ήπιστήμη, άνύπαρκτο γιά τήν Φυσική ήταν ένα γεγονός πραγματικό, «χειροπιαστό».

Και προσθέτω ότι ήταν ή δεύτερη φορά πού έμπειρίστηκα τήν άόρατη «μεταφορά» του Άγίου Παΐσιου. Ή πρώτη φορά ήταν τόν Αύγουστο του 1976 στό έρημητήριο «Κελλί Τιμίου Σταυρου» στήν περιοχή τής Ίερας Μονής Σταυρονικήτα Άγίου Όρους.

Στό βιβλίο τής Καινης Διαθήκης ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ, στό κεφ. 8 εδάφια 39 και 40, αναφέρεται ότι «πνεύμα Κυρίου ήρπασεν τόν Φίλιππον» στή Γάζα, ότι ό Φίλιππος ήταν πλέον άόρατος «και ούκ είδεν αυτόν ούκέτι ό ευνουχος» και ότι ό «Φίλιππος εύρέθη εις Άζωτον», πόλη ή όποία απέιχε άπό τήν Γάζα περίπου 25 χιλιόμετρα.

Τό βιβλίο ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ έγραψε ό Ευαγγελιστής Λουκάς ό όποιος ήταν και Ίατρος. Ή γνώριζε λοιπόν τήν λογική τής Ίατρικής και γενικά των Θετικών Ήπιστημών. Ύπήρξε επίσης επιτόπιος έρευνητής των γεγονότων τής Καινης Διαθήκης.

Ίωάννης Ν. Καλιοντζής

Δρ. Φυσικής

* Πράγματι, πήγαμε μαζί συζητώντας. Όταν φθάσαμε ήταν πλέον ή ώρα τής άκολουθίας του Έσπερινού. Έκκλησιαστήκαμε εύρισκόμενοι σέ άλληλουχούμενα στασίδια.

«Πέραν τοῦ Χειμάρου τῶν Κέδρων»

(Οἱ ἐναγώνιες κορυφώσεις τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνα)

Ανήκει ἐξάπαντος στή δικαιοδοσία μας ἡ βεβαιωμένη ἐναγώνια προσπάθεια γιά τόν καθορισμό τῶν ὁρίων, μέσα στά ὁποῖα καί καλούμεθα νά ἐπιτελέσουμε τίς ποιμαντικές μας δραστηριότητες καί ἐντολές. Γιατί στά χρόνια μας, ἡ εὐστοχη συνάντηση μέ τό ποιμνιο τῆς ἐνοριακῆς Κοινότητος ἐξαρτάται ἀπό τὰ δεδομένα τῶν χρονικῶν περιθωρίων, τόσο ἡμῶν τῶν ποιμένων, ἀλλά καί τῶν ἐνοριτῶν, πού ἔπαψαν τοῦλάχιστον στά τουριστικά ἐπαρχιακά κέντρα καί τίς κοινότητες αὐτές, νά ἐξακολουθοῦν νά διαδέτουν τό χρόνο τους, ὅσον ἀφορᾷ στήν λήψη καί ἐξασφάλιση τῆς ὁποιας ποιμαντικῆς μέριμνας καί ἐκκλησιαστικῆς καταρτίσεως. Αὐτό ἀποτελεῖ δέ καί εἶναι ἡ βάση τῆς προβληματικῆς ἐνός συνειδητοῦ ἐφημερίου, ὁ ὁποῖος βλέπει ὅτι μέσα σέ λίγα χρόνια μεταβάλλεται, ἀπό πνευματικό διάκονο καί ὁδηγό σέ φύλακα καί ἐκφραστή μιᾶς τύπου φολκλόρ «παραδοσιακῆς», ἀνώδυνης καί

τυπολογικῆς ὑπηρεσίας, μέ ἀποτέλεσμα τή δημιουργία μιᾶς ἐπώδυνης κατάστασης, πού, ὅπως εἶναι φυσικό, ὁδηγεῖ σέ ἀρρωστημένες ἐνέργειες καί ἀνυπόστατες συμπεριφορές, καθῶς μέτρο τῶν πάντων εἶναι πιά ἡ παραγωγή καί ἡ οἰκονομική εὐρωστία. Γι' αὐτό καί σέ «ἀξιοποιημένα» τουριστικά κέντρα παρατηρεῖται τό φαινόμενο τοῦ νεοπλουτισμοῦ, καθῶς ἡ ἐναλλαγή τῶν χδεσινῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων, πού καλλιεργοῦσαν τή γῆ καί ζοῦσαν μιάν ἀρμονική κοινωνική συμβίωση, σήμερα μεταβάλλεται σέ ἀγῶνα ἄκρατου ἀνταγωνισμοῦ. Κι αὐτό γιατί οἱ οἰκονομικές συγκυρίες ἤλθαν κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε νά λησμονήσουν πολλοί ἀπ' αὐτούς, καί

καταγωγή καί ρίζες, ἀλλά τρόπους βιοτῆς. Μέ ἀποτέλεσμα νά ξιπαστοῦν ἀρκετοί σέ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νά περιθωριοποιήσουν τήν παράδοσή τους, τόν κόσμο δηλαδή πού τούς ἀνάστησε.

Μέσα σ' αὐτόν τόν μεταβαλλόμενο κόσμο ζῶντας καί κινούμενος, λοιπόν, ὁ παπᾶς πασχίζει νά κρατήσῃ τίς ἰσορροπίες πού χρειάζονται διακινδυνεύοντας κάποτε, γιατί ὁ στόχος εἶναι πάντα ὁ ἴδιος: τό νά περιθωριοποιεῖται ὁ κληρικός, νά διακωμωδεῖται ὁ παπᾶς, νά βγαίνει πρὸς τά ἔξω ὅλη ἡ χολή τῶν ὄσων ἀπό «ἐνδιαφέρον» καί «ἐγνοια» κριτικάρουν τήν κάθε λέξη καί τήν κάθε κίνησή του. Χώρια ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι, κατέχοντας τήν ὁποιαδήποτε θέση καί ἀρέσκονται νά εἶναι ἐπιτημητές τῶν πάντων, πασχίζουν νά βροῦν μύριες ὅσες προφάσεις, γιά νά δικαιολογήσουν τή στάση τους ἀπέναντι στό παπαδαριό, ὅπως περιφρονητικά μᾶς ἀποκαλοῦν, ἔτσι ὥστε νά ἔχουν στή φαρέτρα τους βέλη ἔτοιμα νά μᾶς ἐξοντώσουν ἐν ὀνόματι τῆς ὁποιασ...

Σ' αὐτές, λοιπόν, τίς περιπτώσεις βέβαιο εἶναι ἡ καταφυγή σέ στιγμές καί χώρους φορτισμένους μέ τήν ἀγωνία, τόν πόνο καί τή μοναξιά τοῦ Ἰησοῦ, πού ἐπιμένει νά μᾶς κοιτάζει μέ τή γνωστή μακροθυμία Του καί τή χαρισματική Ἀγάπη καί καλωσύνη Του. «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶος εἰμί καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ καί εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν» (Μτθ.11, 29). Κι αὐτό μᾶς ἀρκεῖ.

Σκόπελος

π. Κωνσταντῖνος Ν. Καλλιανός

Ξεχάσαμε...

Ξεχάσαμε στόν ὀρίζοντα νά ἀρμενίζουμε τό βλέμμα, ξεχάσαμε νά κοιτάμε οὐρανό, ξεχάσαμε ἀνοιχτά νά μιλάμε μέ τούς φίλους, ξεχάσαμε νά ὀσμιζόμαστε τόν καιρό.

Ξεχάσαμε νά ἀκοῦμε τόν πλησίον, νά μοιραζόμαστε λύπη καί χαρά.

Ξεχάσανε οἱ πλησίον νά προφέρουν, τά ὅσα γίνονται κοινά.

Ξεχάσαμε νά αἰσθανόμαστε ἀπό κοινοῦ καί νά μιλάμε ἀπό καρδιάς.

Ξεχάσαμε νά τραγουδάμε ἀντάμα, νά ὀνειρευόμαστε μαζί.

Ξεχάσαμε στό γέλιο καί στό κλάμα, νά εἴμαστε ἀγκαλιασμένοι, δυνατοί.

Ξεχάσαμε νά γέρνουμε σέ ἀγκάλες, νά ὀρθωνόμαστε σέ ἀπειλές.

Ξεχάσαμε ἀγαπημένα πρόσωπα νά λαχταρᾶμε καί στήν ἀντάμωση νά στήνουμε γιορτές.

Ξεχάσαμε νά ἀξιῶνουμε ἀξίες, νά ἀξιωνόμαστε ἀπό αὐτές.

Ξεχάσαμε τό ἄδικο νά μᾶς ὀργίζει, τό ἀφήσαμε μαράζι νά γενεῖ.

Ξεχάσαμε τό νόημα στή λέξη, τό ὄνομα στό κάθε πράγμα πῶς ἤχεῖ.

Ξεχάσαμε τό ναί καί τό ὄχι μας νά ἔχουν σῶμα, ξεχάσαμε στό σῶμα

μας τό ζύγι νά εἶναι ἡ ἀρετή.

Ξεχάσαμε στά ἴσια νά κοιτᾶμε ὅταν μιλάμε καί ὁ λόγος μας νά γράφει συμβόλαια τιμῆς.

Ξεχάσαμε τοῦ ἀπλοῦ τό μεγαλεῖο, τό δέος μπροστά στήν ὀμορφιά.

Τώρα τό δέος τό ἐκλεψε ὁ τρόμος, πού σκίασε ὅλα τά ἀγαθά.

Ποιό τό ἀντιμίσθιο πού κερδίσαμε γιά ὅλες αὐτές τίς ἀπώλειες;

Μᾶς λένε πώς κερδίσαμε σέ κόπο καί σέ χρόνο, πώς ἔχουμε περισσότερα ἀγαθά.

Τότε γιατί μέ τόση ξεκούραση, ἄνεση καί χρόνο, βαθιά ἀνάσα δέν παίρνουμε στή μέρα, οὔτε μιά;

Μᾶς λένε πώς κερδίσαμε σέ ἐλευθερία ἔκφρασης. Μέ τί ἀντίτιμο; Μέ τήν διαγραφή τοῦ περιεχομένου της, πού μᾶς ἔχει κάνει νά ἀποβάλλουμε τά ὠφέλημα καί νά ἐκφέρουμε τά ἀνώφελα;

Μᾶς λένε πώς μιά εἰκόνα, ἰσοδυναμεῖ μέ χίλιες λέξεις. Ἄν χαθοῦν οἱ λέξεις, ποιό τό ἰσοδύναμο τῆς εἰκόνας; Καί ἂν ἡ ἀπώλεια τῶν λόγων εἶναι ἀνυπολόγιστη γιά τόν ἀνθρώπινο πολιτισμό, τί νά ποῦμε γιά τήν ἀπώλεια τῆς συνείδησης τοῦ Λόγου;

Μᾶς λένε πώς ὅλοι τρέχουν μέ τά χίλια, γιά νά αὐξηθοῦν ποσοτικά. Ὅτι καί ἂν κάνει ὁ ἄνθρωπος, πίσω ἀπ' ὅλα, μιά ἀτελεύτητη μεγέθυνση ζητεῖ, ἀλλά ὅταν αὐτή ἔχει ὕλιστικά διαστραφεῖ, γίνεται μπαλόκι, πού ὅσο φουσκώνει, πλησιάζει ἡ συντριβή.

Μᾶς λένε πώς ξαναβρήκαμε τή φύση μας. Πῶς; Καταστρέφοντας ὅλη τή φύση;

Πῶς μπορεῖ ἓνας πολιτισμός νά βρεῖ τή φύση, ἂν δέν εἶναι σέ θέση νά ἀναγνωρίσει τή Φύση τῆς φύσης;

Μᾶς λένε γιά τήν παντός εἶδους θρέψη τοῦ σώματος. Ἀλλά δέν μᾶς εἶπαν τίποτα γιά τό πῶς νά ψυχώσουμε τό σῶμα μας.

Μᾶς λένε γιά τήν υἰεῖα μας μέ ὄρους μιᾶς ἀψυχῆς χημικῆς μηχανικῆς. Λές καί ἡ υἰεῖα μετριέται, σέ λογιστήρια εἰσροῶν καί ἐκροῶν.

Μᾶς τρομάζουν μέ τόν φόβο τοῦ θανάτου. Ἄς θυμηθοῦμε πῶς στόν κόσμο πού κληρονομήσαμε ἀπό τήν Παράδοσή μας καί οἱ νεκροί εἶναι παρόντες. Στόν α-κόσμο, πού θέλουν νά μᾶς ἐπιβάλλουν καί οἱ ἐπιζῶντες θά ἔχουν νεκρωθεῖ.

Βλέπουμε σέ φωτογραφίες παλιές ἀσπρόμαυρες φθαρμένες, τά βλέμματα γεμάτα, στέρεα, φλογερά. Τώρα στόν φακό ὅλες καί ὅλοι κοιτᾶμε, μέ μιά προσποίηση χαρᾶς. Ποιόν σι' ἀλήθεια νομίζουμε πῶς ξεγελάμε;

Φροντίζουμε λέει τήν εἰκόνα μας καί ἔχουμε γίνει εἰκόνα, εἰκόνας, εἰκονικῆς, χαμένοι στό τέλος καί οἱ ἴδιοι, σέ φαύλους κύκλους ἐπιτήδευσης, διάφευσης, ἀπομόνωσης, συνενοχῆς.

Δικαιώματα ἀποκτήσαμε καμπόσα, χωρίς τό δίκαιο τοῦ σεβασμοῦ καί ἡ ἀγωνία μας ἐξαγοράζεται μέ γρόσια, στά σκλαβοπάζαρα τοῦ ἐμπαιγμοῦ.

Εἶναι πολλά τά δῖς πού ἔχουν ἐπενδύσει, γιά νά εἴμαστε πλέον δυστυχεῖς, ἄβουλοι, ἄχρωμοι καί ἀμαθεῖς συστοιχισμένοι, στήν ἀπολίτικη ὀροθετότητα τῆς νέας ἐποχῆς.

Μᾶς λένε νά εἴμαστε ὁ ἑαυτός μας, μετέωρος κοινωνικά καί ἱστορικά,

αὐθύπαρκτος, χωρίς καταγωγή, περιουσία καὶ οὐσία, μέ μιά προκάτ ἐπιθυμία, νά προχωράει στά τυφλά.

Μᾶς λένε νά χτίσουμε τό ἐγώ μας, καί ἡ συνδιαλλαγή μέ τά ἄλλα ἐγώ νά εἶναι ἀνταγωνιστική, νά ζοῦμε τή ζωή σάν σέ ἀρένα, μέ μέλλον μέλαν, ὡς ἐγώ-πρόβατα ἐπί σφαγήν, σέ μίσθαρνους, καιροσκόπους, καισαρισκούς, ἄκριτη νά ὀμνύουμε ὑποταγή.

Ὅριζοντίωση στή σκέψη, στό θέλημα, στό νοιώσιμο καί στή λαλιά, ἀνεστραμμένα εἰδῶλα ἀναμασᾶμε, μιλάμε σέ ξόανα βουβά.

Τά νέα μέτρα πού μᾶς παίρνουν, κάθε ὀρίζοντα ἐλπίδας ἀποκόβουν, ὥστε ἀρρωστημένοι, ἐξαρτημένοι νά συρθοῦμε, στή μίξη τοῦ ἀσπόνδουλου κιμά.

Πρώτη φορά στήν ἱστορία, γράφηκε πῶς ἡ ἀπονέκρωση διασφαλίζει τήν ὑγεία. Σίγουρα τόσο, ὅσο καί ἡ ταρίχευση ἐξασφαλίζει τήν αἰωνιότητα.

Καί ὅσο ἡ στείρωση μπορεῖ νά δώσει εὐγονία, ἄλλο τόσο σέ μιά ἀποστειρωμένη α-κοινωνία, μπορεῖ νά γεννηθεῖ συναίσθηση καί αὐτοσυνειδησία.

Ὅταν ἡ εὐθύνη καί ἡ ἀγάπη συνδέονται μέ τήν φοβία, ἡ γλώσσα σχίζεται σέ διχαλωτή φαρμακερή ὑποκρισία.

Χρόνια τώρα ἔστησαν μέσα μας τό τέρας, τοῦ ἀδίσταχτου χρησιμοθήρα πού θηράματα γυρεύει, στίς ἀγορές τοῦ κόσμου τούτου γιά νά βρεῖ καί τόν χειμῶνα μέσα του νομίζει πῶς θά κάμει καλοκαίρι, σάν καταφέρει ἐπικυρίαρχα ἄλλοῦ νά προβληθεῖ.

Μᾶς λένε πῶς ἡ ζωή ἀρχίζει καί τελειώνει ἐδῶ πέρα, παράδεισος καί κόλαση ἐδῶ, πῶς μάταια ἀναζητοῦμε τά πιό πέρα, ἡ ἐπαναληπτική διεκπαιρέωση εἶναι ὁ ὀρίζοντας τῶν ἀνθρώπων καιρῶν.

«Ξεχνοῦν» νά ποῦν γιά νά ξεχάσουμε νά θυμηθοῦμε, πῶς τό βλέμμα στόν οὐρανό, στέριωσε τήν κάθε ἀνθρώπινη λαχτάρα, στό σύνολό του τόν πολιτισμό. Ἀλλά στά χρόνια μας, οἱ κάθε λογῆς ναζί, ἐπανέρχονται μεταμφιεσμένοι, νά ἀποξηλώσουν τήν κρούστα ὅπως λένε τήν πολιτισμική, ὥστε νά βγεῖ στό προσκήνιο τοῦ τέλους τῆς ἱστορίας, τό θηρίο πού ἐλλοχεύει, στό «καταπιεσμένο» ὑποσυνείδητο τοῦ κάθε θηρευτῆ καί ἡ ἔξη τῆς κόλασης τοῦ τρόμου, τό μόνο τρόπαιο νά γίνει, τοῦ μελλοθανάτου παλαιστῆ. Ἴσως βαθύτερα ἡ σάρκα νά ἐχθρεύεται τή σάρκα, νά θέλει νά τή σκίσει μήπως βρεῖ, αὐτό πού τῆς στερεῖσαν οἱ χθόνιοι θεοί, σέ θάνατου σκιές τυφλά γυρεύει, νά σμίξει ξανά μέ τήν ψυχή. Ἀλλ' ὅσο φονεύει, τόσο ἀποδιώχνει τή ζωή.

Ἄλλως εἰπεῖν, μιᾶς καί δέν εἴμαστε σέ θέση ὅπως ζοῦμε, νά αἰσθανθοῦμε καί νά νοήσουμε μαζί, τό μέγεθος τῆς ἐνσάρκωσης τοῦ Λόγου τί σημαίνει, γιά τή δική μας τή ζωή, ἴσως μπορούμε ἀνάστροφα νά δοῦμε, τήν ἐκσάρκωση πού πράττουμε πρὸς ἑαυτόν καί ἀλλήλους, μέ σημαία μας τῆς σάρκας τή βολή.

Θεμιστοκλῆς Σβορώνος
Ἡλεκτρολόγος

Τὰ ψέματα, τὰ ψέματα, ποιός θὰ τὰ ἐξαντλήση;

Τῆς ἀπάτης τὰ εἶδωλα ἢ κανεῖς ἀπὸ μόνος του τὰ γκρεμίζει, ἢ βοηθιέ-
ται σὲ αὐτό ἀπὸ ἄλλους, ἢ καὶ πέφτουνε μόνα τους - ἀφοῦ πάρουνε
στοὺς λαίμους πόσους! Δὲν ἀντέχει στὸ χρόνο τὸ ψέμα. Δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ
ἀπὸ μόνου του, μὲ δική του ὑπόσταση κ' ἐδραση. Μὲ τὴ μέθοδο τῆς ἐναλλαγῆς
δουλεύει. Τόσο μόνου «ὑπάρχει», ὅσο κάποιου τὸ χάρφουνε ἀπὸ παρεξήγηση, γιὰ
τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι εἶναι. Ὅσο βρίσκονται κάποιου, πορεύεται. Ἄμα λείπουν
-γιατὶ κατάλαβαν- δὲν ὑπάρχει. Χωρὶς ἀλήθεια, ζωὴ δὲν ὑπάρχει.

Ἀλλὰ τότε γιατί τόσο ψέμα καὶ γύρω καὶ μέσα μας;

Μερικοὶ τὸ βαφτίσαν καὶ «ζωτικὸ». Γιατὶ τόσο ψευτίσαν τὸν ἑαυτό τους,
ποὺ ζωὴ δὲ νοοῦν, παρὰ ἔτσι, σὰν ψέμα. Ἀλλὰ ψέμα καὶ ζωτικὸ δὲ γίνεται.

Ἄν, ὡστόσο, τὸ ψέμα εἶναι κάτι ἀνύπαρκτο, δὲν ὑπάρχει -θὰ ποῦν- οὔτε
ἀλήθεια, ἐξ ἀντιθέτου. Σημασία δὲν ἔχει ἂν κάτι ἀληθεύῃ ἢ ὄχι, ἀλλὰ ἂν φαί-
νεται νὰ ἀληθεύῃ. Καὶ ὅ,τι λέμε ἀλήθεια καὶ ψέμα ἐμεῖς, εἶναι ζήτημα ὀπτικῆς.
Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ συμφραζόμενα καὶ ἀπὸ τὴ δύναμη τῶν εἰκότων¹. Ὅστε ἀλή-
θεια καὶ ψέμα σχετικὴ μόνου ἔννοια ἔχουν. Σκοπὸς εἶναι νὰ καταπέισης. Νὰ
λοιπὸν πῶς ξεσπάει ἀτέρμονο τὸ ἀφήγημα...

Ὁ πλανεμένος πιστεύει πῶς ἔχει δίκιο. Ἐντελῶς «χαλασμένος» δὲν εἶναι
-ἐκτός καὶ ἔχει παγιωθεῖ στὸ κακό. Ἐχει μέσα του κάποιαν ἄγνοια. Γιατὶ ἀλλιῶ-
τικά δὲ θὰ πίστευε τίποτα. Κάποιο πάθος τὸν σπρώχνει στὴν πλάνη του. Γιὰ νὰ
κάνῃ ἀνενόητος ὅ,τι κάνει, γιὰ νὰ μένη ὅποιος εἶναι, διαστρέφει τὰ πράγματα
κατὰ πῶς τὸν βολεύει. Γιατὶ αὐτὸ ἐξυπηρετεῖ τὸ πάθος του. Ἄν τὸ ψέμα θριαμ-
βεύῃ, τὸ χρωστάει σὲ μιὰν ἐκτροπή. Ὅχι ἀπλῶς τοῦ μυαλοῦ, μὰ τῆς ὅλης ζωῆς
ποὺ κάνουμε.

Ἰδίως δὲ τὸ ὑπεροπτικὸ φρόνημα ἐμποδίζει τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἀλήθεια.
Ὅταν δίνῃ κανεῖς στὸν ἑαυτό του μεγάλη πίστη, ὄχι μόνου Θεὸς δὲ γίνεται, παρὰ
χάνει μαζὶ καὶ τὴν ἀνθρωπιά του. Καταντᾶ δηλαδὴ ἀνθρωπάκι ὁ «ὑπεράνθρω-
πος».

Ἐπειδὴ δὲ γνωρίζει τὴν πνευματικὴ του κατάσταση τὴν ἀληθινὴν, ἀνεβάξει
τὸν ἑαυτό του ὡς τὰ ἄστρα, τοὺς δὲ ἄλλους τοὺς βλέπει σὰν μυγοφτύσματα.
Πέφτει τότε στὴν ὕβρι. Σὲ ἐπίπεδο νοοτροπίας ὕβρις εἶναι νὰ αισθάνεσαι παρα-
πάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Σὲ ἐπίπεδο συμπεριφορᾶς ὕβρις εἶναι νὰ τοὺς μειώνῃς
ἀπὸ ἡδονῆ². Ὅχι μόνου στὰ ἀνθρώπινα, μὰ καὶ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Ὅταν πείς
στὸ Θεό: δὲν ὑπάρχεις, ἢ τοῦλάχιστον ὅπως νομίζουν οἱ ἄλλοι (αἴρεση).

Στις σακάτικες ἡμέρες μας, πού ἔχουν ὅλα ἰσοτιμηθεῖ, σμικρυνθεῖ, ἄλλο λένε καὶ ἄλλο εἶναι, ἄς διαλέξουν καλὰ τοὺς ταγούς τους οἱ νέοι. Καὶ νὰ μὴ χαριστοῦν τοῦ ὅποιου σύγχρονου Βάαλ. Εἶναι τᾶχα «πνευματικοί», «ψυχολόγοι», «θεολόγοι», χωρὶς πίστη σὲ πνεῦμα, ψυχὴ καὶ Θεό. Θὰ χρειαστῆ νὰ λογαριαστοῦν μὲ τὸν ἑαυτό τους. Σοβεῖ μέσα τους κάποια μεγάλη διχοστασία.

Ὡς ἀκόμα καὶ τοὺς Πατέρες κατηγοροῦν, πὼς ἐγείρουν πολλὲς ἀξιώσεις ἐπάνω μας, πὼς μυρίζουν πολὺ λιβάνι. Τὰ πολεμικὰ καὶ τ' ἀσκητικὰ τους συγγράμματα δὲν ἔχουν –λένε– δυναμικὴ, ἀλλὰ ἀπλῶς στατικὴ σημασία. Ὡστε δὲ μᾶς χρειάζονται. Ἄς τραβήξουμε παρακάτω. Γιατὶ βέβαια πιὸ κ ἄ τ ω πηγαίνουμε, τόσο πλοῦτο πετῶντας ἀστόχαστα, τόση πείρα αἰῶνων συγκομισμένη. Καὶ ὅλα αὐτὰ νὰ φαντάζουν προλήψεις ἀνόητες, γιὰ ἀνεξέλικτες κεφαλές!

Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ νέος νὰ ψάχνη γιὰ ζώπυρα, νὰ πιαστῆ ἀπὸ κάτι. Τὸν ἀφήνουν, ὡστόσο, ξεκρέμαστο, μὲ σπασμένες πυξίδες, μὴ δυνάμενο νὰ ἀναχθῆ πουθενά, νὰ ἀρυσθῆ παραδείγματα πρὸς διόρθωση βίου.

Σημασία δὲν ἔχει νὰ ξέrouμε τίς αἰρέσεις; Ἄς νομίζουμε πὼς ἐξέλιπαν. Ἐμφανίζονται καθ' ὑποτροπή, καὶ γεννοῦν ἱστορίες τῆς σκέψης πολύτομες...

Ἀλλὰ ψέμα γυμνὸ δὲ νοεῖται. Ἀχρηστεύεται μόνο του. Γιατὶ αὐτὸς πού τὸ βάζει σὲ κίνηση προσπαθεῖ νὰ τὸ κάνει τραβηχτικό. Νὰ **«χρυσώση τὸ χάπι»**. Τίς **«ἀβάντες»** τοῦ πνεύματος τίς νοσφίζεται ἀπὸ ἄλλο δρόμο. Καὶ ἔτσι δὲν τοῦ χρειάζεται νὰ εἶναι πνευματικός. Τοῦ ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἄρχων τῶν μέσων, τῶν μηχανῶν. Κάπως, ὅπως ὁ Γύγης τοῦ Πλάτωνα, παίρνει πάνω μας ἐξουσίες, μὲ ἓνα στρίψιμο τοῦ δαχτυλιδιοῦ.

Τὸ μὲν Πνεῦμα εἶναι πάντα τὸ αὐτό, στὸν αἰῶνα. Ἐμεῖς ὁμως ἀλλάζουμε καὶ ἐπαμφοτερίζουμε. Τίς τελεῖες στὰ λόγια μας κατὰ σύμβαση μόνο τίς βάζουμε. Καὶ ποτέ μας δὲν κλείνουμε τὸ λογαριασμό. Ὅσα λέει ὁ ἄνθρωπος, ὑπὸ ὄρους τὰ λέει. Σὲ ἄλλη φάση του τὸ ἀθετεῖ, τὸ ἀναιρεῖ, τὸ ἀλλοιώνει. Ἀλλὰ ὑπάρχει στὸν ἄνθρωπο καὶ καλὴ ἀλλοίωση³. Ὡς συμπλήρωση τοῦ ἐλλείποντος, τοῦ σωστοῦ πού δὲν ἔπραξε ἢ δὲν εἶπε.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι λόγος ἀκέραιος, ἴσιος. Τὸ ναὶ ναί, καὶ τὸ οὐ οὐ. Τὸ δὲ ψέμα εἶναι κάτι λειψό, μισερό, ἀσυμπλήρωτο. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται ποιὰν ἔκβαση θὰ τοῦ δώσουμε. Γιατὶ –ἂν θές– ἀποσωζεις τὸ ψέμα μὲ ἀλήθεια καὶ σώζεσαι.

Ἀλλὰ ἂν τὸ ψέμα χρονίσῃ, εἶναι φόβος νὰ πιάσῃ ρίζες. Νὰ τι ἀψήφησαν οἱ Ῥωμαῖοι –ὄσοδήποτε τετραπέρατοι κατὰ τὰ ἄλλα. Κυνικός καὶ πιστὸς δὲ γίνεται. Οὔτε γίνεται κυνικός καὶ χρηστὸς πολίτης. Τῆς ἀλήθειας τὸ ζήτημα δὲν τὸ εἶχανε μέσα τους ἀντιμετωπίσει, παρὰ ξώπετσα μόνο, δικανικά. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸ ἐρώτημα –καὶ διερώτημα– τοῦ Πιλάτου: **τί ἐστὶν ἀλήθεια;** Οἱ θεοὶ

λατρεούντουσαν μὲ γιορτές, μὲ θυσίες, μὲ δρώμενα, ὡς τὸν 5ο αἰ. μ.Χ. Μὰ ποιός τὰ ἔπαιρνε σοβαρά; Αὐτὰ βρῆκαν ἀπὸ τοὺς maiores (=προγόνους). Μὰ αὐτὰ τράνεψαν, γίναν imperium. Ἔ, λοιπόν, αὐτὰ ἔπρεπε **γιά λόγους πολιτικοὺς νὰ συνεχιστοῦν**. Νὰ κρατιέται ἡ παράδοση, ἄσχετα ἂν τὰ πίστευαν ἢ ὄχι.

Πολλοὶ λένε πὼς ὑπῆρχε στὴ Ρώμη ἀπόλυτη ἀνεξιθρησκεία, πὼς μπορούσε κανεὶς νὰ πιστεῦῃ ὅ,τι θέλει, φτάνει νὰ ἔκανε σὲ τακτὰ διαστήματα προσφορὲς στοὺς θεοὺς. Φτάνει νὰ εἶτανε δηλαδὴ κυνικός. Γιατὶ ἀλλιώτικα ἦταν ἐχθρὸς τοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ Κράτους!

Τί πολῖτες, ἀλήθεια, διαπλάθει μιὰ τέτοια στάση; Ἄλλο νὰ εἶσαι καὶ ἄλλο νὰ λές –μὲ τὸ νόμο! Ὁ πιστὸς ἐμποδίζεται ἀπὸ τὴν πίστη του σὲ πολλά. Γιατὶ ζεῖ μὲ αὐτὸ ποὺ πιστεῦει. Μιὰ συνείδηση ἔχει αὐτός – ἐνιαία. Ὁ κυνικός ὅμως εἶναι διασπασμένος, ἀντιφατικός ἄνθρωπος. Τὶ νὰ βασίσης πάνω σὲ δαῦτον;

Μὰ δὲν πρόκειται τάχα γιὰ τὸ σαρκίό τους. Γιὰ τὸ «Ἔργο» τους πρόκειται τὸ μελλοντικό - μὲ τὸ ἔψιλον κεφαλαῖο! Τὸ «Ἔργο» αὐτὸ ποὺ θὰ ἔκαναν, ἅμα ζοῦσαν. Ὁ Σωκράτης, ὡστόσο, δὲν τὸ λογάριασε. Καὶ ἓνας Τίμιος Πρόδρομος, μείζων ἐν γεννητοῖς!

Δὲν ὑπάρχει ἀλήθεια χωρὶς συνέπειες - καὶ προπάντων γιὰ αὐτὸν ποὺ τὴν λέει. Ἄς βαφτίζουν «συνείδηση» τὸ σαρκίό τους, καὶ ἄς προβάλλουν γιὰ «Ἔργο» τὸ τίποτά τους. Δὲ θὰ ἀφήσουν οὔτε ἔργο κανένα ποτέ, οὔτε ἐπίδραση σὲ κανένα. Ὅ,τι κάνουνε εἶναι θνησιγενές. Γιατὶ τό ἔχουν ξεγράψει μέσα τους ἀπὸ τὰ πρὶν. Τοῦ ἔχουν δώσει μιὰ προθεσμία.

* * *

Καμιὰ φορὰ τὰ παλιότερα βάσανα μοιάζουν νὰ εἰρωνεύονται τὰ καινούργια. Τὸ νὰ λάκιζες ἐμπρὸς σὲ θηρία, τροχούς κ.λπ., ἦταν κάτι τὸ συγγνωστό. Μὰ τί θὰ εἶχαν νὰ ποῦνε οἱ lapsi⁴ (=πεπτωκότες) γιὰ μᾶς; Πόσο ἀνώτερα στέκονται ἀπὸ ἐμᾶς, μὲ τὴ δῆθεν συνέπειά μας; Γιατὶ βέβαια ὑπάρχουν καὶ σήμερα Νέρωνες, ἀλλὰ Νέρωνες «μὲ τὸ γάντι». Αὐτοὶ διώκουν «**πολιτισμένα**». Καὶ γιὰ αὐτὸ ἴσα-ἴσα πιὸ ἐπικίνδυνα.

Θάναος Κερεφίδης

Ὑποσημειώσεις

1. Στὴ ρητορικὴ γλῶσσα εἰκὸς εἶναι τὸ πιθανό, τὸ ἀληθοφανές καὶ –γιὰ αὐτό– παραπειστικό.
2. Βλ. Ἀριστ., Ρητ. 1374a· 1378b.
3. Ἑλλ. Πατρολογία, Λς, 616ς.
4. Lapsi ὀνομάστηκαν ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἐκκλησία ὅσοι Χριστιανοὶ δὲν ἐπέδειξαν σταθερότητα κατὰ τοὺς διωγμούς, ἀλλὰ ἀρνήθηκαν ἐξωτερικὰ τὴν πίστη τους, γιὰ νὰ μὴ βροῦνε μαρτυρικό θάνατο.

Ένα μέλλον πού θά ἔχει πολύ ἐνδιαφέρον!*

Ένα χρόνο τώρα οἱ ἄρχοντες ὅλου τοῦ Κόσμου, σέ ἀπόλυτο συντονισμό, καί μαζί τους ὁ μηχανισμός πού ρυθμίζει μέ τόν τρόπο του τίς τύχες τῆς ἀνθρωπότητας ἐπιμένουν νά μᾶς πείσουν ὅτι στό ἐξῆς ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων σέ ὅλον τόν Πλανήτη ἔχει ἀλλάξει χωρίς ἐπιστροφή ἐξ αἰτίας τῆς περίφημης νόσου.

Βρῆκαν μάλιστα καί ἕναν εὔηχο τίτλο γιά τόν νέο τρόπο ζωῆς, πού θά ὀνομάζεται πλέον νέα κανονικότητα χωρίς ὥστόσο νά περιγράφει κανείς, μέ σαφήνεια, ποιά θά εἶναι τὰ χαρακτηριστικά αὐτοῦ τοῦ νέου μοντέλου. Αὐτό ἀφήνεται στή φαντασία καθενός μέχρι νά δοῦμε πού θά καταλήξουν οἱ ἐξελίξεις.

Βέβαια, ὅποιοι νομίζουν ὅτι αὐτή ἡ νέα κανονικότητα θά ἀφορᾶ μόνο στά μέτρα προστασίας καί τίς ἀλλαγές στίς συμπεριφορές τῶν ἀνθρώπων, προκειμένου αὐτοί νά αἰσθάνονται περισσότερο ἀσφαλεῖς μπροστά στό ἐνδεχόμενο νά νοσήσουν ἀπό ἀσθένειες καί ιούς φοβερούς καί τρομερούς, ὅπως αὐτός τοῦ 2019, πολύ φοβᾶμαι ὅτι βλέπουν μυωπικά.

Χωρίς περιστροφές, θεωρῶ ὅτι τό μεγάλο διακύβευμα αὐτῆς τῆς περιπέτειας πού βιώνουμε ἀπό πέρυσι, δέν εἶναι ἡ ὑγεία, ἀλλά μᾶλλον εἶναι οἱ ἀτομικές καί οἱ πολιτικές ἐλευθερίες τῶν ἀνθρώπων ὅπου γῆς, δηλαδή οἱ κατακτήσεις τῆς ἀνθρωπότητας μέσα στήν Ἱστορία πού ἀφοροῦν τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, οἱ ὁποῖες συνιστοῦν τό αὐτεξούσιο τῆς ἀνθρώπινης φύσης.

Εἶναι ἀπόλυτα κατανοητό ὅτι οἱ ἀνθρώποι στόν σύγχρονο κόσμο, μέ τό ἀσύγκριτα, σέ σχέση μέ τό παρελθόν, βελτιωμένο ἐπίπεδο ζωῆς, θέλουν νά αἰσθάνονται ἀσφαλεῖς μέ κάθε κόστος. Τό παραδέχτηκαν ἄλλωστε οἱ Ἀμερικανοί τό 2001, μετά τήν ἐπίθεση στό Παγκόσμιο Κέντρο Ἐμπορίου στή Νέα Ὑόρκη. Οἱ ἔρευνες στόν πληθυσμό ἔδειξαν ὅτι οἱ πολῖτες προτιμοῦν νά ἀπολαμβάνουν λιγότερη δημοκρατία ἀρκεῖ νά νοιώθουν περισσότερη ἀσφάλεια.

Ἀξίζει ὅμως νά θυσιασθοῦν αὐτές οἱ πανανθρώπινες κατακτήσεις, πού κόστισαν ποταμούς αἵματος μέ ἀντιστάθμισμα τῆ δημιουργία συνθηκῶν, πού θά παρέχουν στους ἀνθρώπους τήν ἀπλή πιθανότητα νά ζήσουν, ὅσο τούς εἶναι προορισμένο νά ζήσουν, ὑγιεῖς μέν ὡς τό τέλος, ἀλλά μέ περιορισμένα δικαιώματα; Δέ βαριέσαι, σημασία ἔχει νά εἶμαστε καλά. Πάνω ἀπό ὅλα ἡ ὑγεία.

Ἡ ὑγεία μας πού τώρα κινδυνεύει, νομίζω πῶς θά βρεθοῦν τρόποι καί φάρμακα γιά νά ἐξασφαλισθεῖ ξανά καί ἄς φαίνεται ὅτι αὐτή τῆ φορά οἱ ἐπιστήμονες δέν μπόρεσαν νά βοηθήσουν τήν ἀνθρωπότητα ὅσο ἔπρεπε. Οἱ ἐλευθερίες, ὅμως, πού σήμερα θυσιάζονται χάριν τῆς δημόσιας Ὑγείας δέν θά ἐπανέλθουν ὅ,τι καί νά γίνει. Τά Κράτη ἔγιναν αὐτόν τόν καιρό, μέ τρόπο ραγδαῖο, τόσο αὐταρχικά ὅσο σχεδόν ἦσαν στόν Μεσαίωνα, καί δέν θά χαλαρώσουν γιὰτί ἡ ἐξουσία ξεφυγε ἀπό τούς λαούς καί ἐπανῆλθε στους ἄρχοντες, τούς

όποιους έξουσιοδοτήσαμε νά φροντίζουν γιά μᾶς χωρίς ἐμᾶς, ἀπό μόνοι τους, ἀφοῦ μᾶς ἔπεισαν ὅτι ὄντως νοιάζονται γιά τό καλό μας καί τήν ὑγεία μας. Καί ὅλα αὐτά ἔγιναν ἀδιαμαρτύρητα καί σέ παγκόσμια κλίμακα. Πράγματι ἀδιανόητο, ὁμονόησαν ὅλοι!

Στήν πατρίδα μας ὁ νομικός κόσμος, αὐτός πού πρὶν ἐλάχιστο καιρό «ἔχυνε δάκρυα» στά ἀμφιθέατρα τῶν Νομικῶν Σχολῶν γιά τόν πρόωρο χαμό τοῦ Σταύρου Τσακυράκη ὡς τοῦ τελευταίου μεγάλου ὑπερασπιστῆ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἔχασε τώρα τή λαλιά του, πλήν τοῦ γηραιοῦ καί ἀκαταπόνητου Συνταγματολόγου πού σχολάζει στά Κύθηρα καί τῶν δύο Καθηγητῶν πού πάλεψαν μόνοι στό Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔπνιξαν τίς φωνές τους πίσω ἀπό τόν φόβο μήν βλαφτεῖ ἡ ὑγεία τοῦ κόσμου.

Οἱ περίφημοι ἀγῶνες γιά τίς κατακτήσεις τοῦ σύγχρονου κράτους δικαίου ἔμειναν στά χαρτιά. Τό ἀναπαλλοτρίωτο καί ἀπαράγραπτο τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν ἔμεινε πλέον κενό γράμμα.

Πιστεύω βαθειά ὅτι, ἂν δέν συμφωνοῦσαν οἱ Ἕλληνες νομικοί καί ὁ λαός μας γενικότερα, αὐτό πού συμβαίνει σέ παγκόσμια κλίμακα σήμερα δέν θά μπορούσε νά σταθεῖ πουθενά. Νομίζετε ὅτι τυχαία βιώνουμε ἴσως τόν σκληρότερο ἐγκλεισμό ἐλεύθερου κράτους σέ ὅλον τόν Κόσμο; Λέτε νά εἶχαμε ἐμεῖς τό σοβαρότερο δημοσιονομικό πρόβλημα καί μᾶς ἐπιβλήθηκαν οἱ γνωστές δανειακές συμβάσεις μέ τούς λεόντιους ὅρους μετά τό 2010; Ἄν θέλαμε, θά βλέπαμε πῶς ἐμεῖς ἔχουμε τήν ἱστορική παρακαταθήκη.

Ἡ ἀναστάτωση, πού συμβαίνει αὐτόν τόν καιρό σέ ὅλον τόν Κόσμο, ἀποτελεῖ μιά ὑπέροχη εὐκαιρία γιά μεταβολές, πού ὑπό ἄλλες συνηθήκες θά χρειαζόταν χρόνο πολύ καί προφανῶς μεγαλύτερο κόστος.

Καί μή γελιέστε, καί στήν τωρινή περίσταση τό ζήτημα εἶναι οἱ ἐλευθερίες. Σιγά μή νοιάστηκαν οἱ δυνατοί γιά τήν ὑγεία τῶν ὑπηκόων τους. Ἐπειδή ὅμως δέν θά ἦταν εὐκόλο νά πληγοῦν οἱ ἐλευθερίες, τά ἀτομικά δικαιώματα δηλαδή, κατ' εὐθείαν, «ὁ καπετάνιος τό πῆρε ἀνοικτά».

Σιγά μήν δέχονταν οἱ ἄνθρωποι τόν περιορισμό τῶν ἐλευθεριῶν τους μέ ἄμεσο τρόπο. Αὐτό ἂν ἐπρόκειτο νά γίνει, θά γινόταν μέ ἄλλο τρόπο, γι' αὐτό ἐπιλέχθηκε ὡς ἐργαλεῖο ἡ οἰκονομία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό θεμέλιο τῆς εὐζωίας τῆς σύγχρονης κοινωνίας, μέσῳ βέβαια, τοῦ συντριπτικοῦ ἐπιχειρήματος τῆς προστασίας τῆς δημόσιας ὑγείας. Οἱ ἄνθρωποι βλέπετε, κατά κύριο λόγο πραγματοποιοῦν συναλλαγές μέ οἰκονομικό περιεχόμενο καί σίγουρα ἀνησυχοῦν πολύ καί γιά τήν ὑγεία τους. Ἔτσι ἦλθε στό προσκήνιο τά ἀκαταμάχητο δίκαιο τῆς ἀνάγκης.

Ὅπως καί νά ἔχουν τά πράγματα ἡ οἰκονομία καί τό δίκαιο συνδέονται ἀπόλυτα. Ἄλλωστε, στόν Εὐρωπαϊκό χῶρο, ἡ μετάβαση ἀπό τή φεουδαρχική κοινωνία στή φιλελεύθερη ἀστική πού φτάνει στίς ἡμέρες μας ἐπιτεύχθηκε μέσῳ τῶν μεταβολῶν, πού ἐπῆλθαν στίς συναλλαγές τῶν ἀνθρώπων.

Θυμηθεῖτε ὅτι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, αὐτά τά χρόνια, προκειμένου νά ἐξασφαλίσουμε δανεικά, τά ὁποία θά μᾶς ἐπέτρεπαν νά συνεχίσουμε νά ὑπάρχομε

στό διεθνές στερέωμα μέ τίς συνήθειες τοῦ παρελθόντος, δεχτήκαμε νά γίνουμε ἀνυπόληπτοι, καί παραιτηθήκαμε ἀπό τήν ἐθνική μας κυριαρχία.

Προσέξατε ὅτι αὐτόν τόν καιρό, προκειμένου νά κλείσει ἡ ἀγορά ἀλλά καί γιά νά καθήσουν ἡσυχά οἱ πολίτες, πού δέν θά εἶχαν εἰσόδημα, βρέθηκαν χρήματα, καί μάλιστα δωρεάν, ὅποτε «ὅλα μέλι γάλα»;

Κοντεύουν πέντε μῆνες πού ἡ ἀγορά παραμένει κλειστή, χωρίς λογική καί χωρίς ἀποτέλεσμα. Πῶς ἀλλιῶς θά δεχόμεσταν τίς μεθόδους, πού θά ρυθμίζουν στό ἐξῆς καί ὀλοένα πιο προοδευτικά, τίς παραμέτρους τοῦ οἰκονομικοῦ μας βίου;

Πῶς θά ἐμπεδωνόταν στήν καθημερινή πρακτική οἱ ἠλεκτρονικές συναλλαγές καί οἱ ἀγορές μέ λογιστικό ἢ πλαστικό χρήμα ἄν εἶχαμε τή δυνατότητα τῆς φυσικῆς παρουσίας; Φαίνεται πῶς δέν ἐξελίσσονταν γρήγορα ἡ προσπάθεια γιά τήν κατάργηση τῶν μετρητῶν μέ τίς προηγούμενες μεθόδους. Οἱ πολίτες μᾶλλον ἐπέμεναν νά διατηροῦν οἱ ἴδιοι τήν ἰσχύ πού διαθέτει ἐκεῖνος πού κατέχει τό χρήμα, ἀρνούμενοι νά ἐκχωρήσουν αὐτό τους τό δικαίωμα στίς Τράπεζες.

Ἦθελαν ἐπίσης νά διεκδικοῦν καί τό δικαίωμα τῆς ιδιωτικότητας, τό ὁποῖο ἀπουσιάζει ἀπό τίς ἠλεκτρονικές συναλλαγές καί τίς ἀγορές μέ κάρτες, ἀλλά αὐτό εἶναι ἴσως ἀκριβῶς ἐκεῖνο πού δέν ἀρέσει στούς ἄρχοντες τοῦ Κόσμου.

Ἀρχίζει πλέον νά φαίνεται ὅτι τό Κράτος ἐπιδιώκει νά καταγράψει τόν τρόπο ζωῆς καί τίς συνήθειες τῶν πολιτῶν καί αὐτό προβάλλει ὡς ἀναγκαῖο ἀφοῦ πιθανόν νά συμβάλλει καί στήν προστασία τῆς δημόσιας ὑγείας, κατάσταση πού σίγουρα θά ἀρέσει σέ πολλούς, γιατί ἔτσι θά μπορεῖ νά ἐλέγχονται καί οἱ «ἀπειθαρχοί».

Τό θέμα ἔχει γίνει ἀντιληπτό καί ἀπό ἀνθρώπους, πού κάθε ἄλλο παρά κολημένοι ἢ φαντασιόπληκτοι θά μπορούσαν νά χαρακτηρισθοῦν. Σέ μιά εἰδική ἐνδετη ἔκδοση τῆς «συστημικῆς» ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ τό 2018, γιά τό Singularity Summit (ὅπου γίνονται παρουσιάσεις γιά θέματα τεχνολογικῶν ἐξελίξεων ἀπό προσωπικότητες τοῦ Singularity University), γίνεται ἀναφορά καί στό θέμα πού ἀνέπτυξε ἐκεῖνον τόν καιρό ὁ Alex Gladstein, ἐπισκέπτης λέκτορας αὐτοῦ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ὀργανισμοῦ, σχετικά μέ τά ψηφιακά νομίσματα, ὁ ὁποῖος ἀναφερόμενος στήν Κίνα, ὅπου ἀκόμη καί οἱ ἐπαίτες χρησιμοποιοῦν Qr code, λέει ὅτι, «ἡ πρόσβαση σέ μετρητά εἶναι μιά διέξοδος ἀπό τό καθεστῶς ἀπόλυτης παρακολούθησης» καί παρακινεῖ τούς ἀκροατές του νά σκεφτοῦν πόσο ἐλεύθεροι θά εἶναι σέ μιά χώρα ὅπου το Κράτος ξέρει ἀκριβῶς πόσα χρήματα ἔχουν, πότε, πού καί σέ τί τά ξοδεύουν. Καί καταλήγει λέγοντας ὅτι, μιά χώρα χωρίς μετρητά, εἶναι μιά χώρα χωρίς δημοκρατία.

Ἀδελφοί μου, τό χρήμα, αὐτό πού δίνει δύναμη σέ ὅποιον τό διαθέτει, εἶναι συστατικό τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε μᾶς ἀρέσει εἴτε ὄχι. Φέρτε ἀπλά στή σκέψη σας πόσο δυνατοί αἰσθάνεσθε ὅταν ἔχετε χρήματα στό πορτοφόλι σας, καί ἀπ' τήν ἄλλη, πόσο μαζεμένοι καί ὑποχωρητικοί ὅταν σᾶς λείπουν τά ἀναγκαῖα. Γι' αὐτό νομίζω ὅτι ὁ πρῶτος στόχος τοῦ ἐγκλεισμοῦ μας ἐντοπίζε-

ται στήν οἰκονομία. Ἐχει καμμιά λογική νά εἶναι τά μαγαζάκια κλειστά, ἐκεῖ πού ἔμπαινε πελάτης στή χάση καί στή φέξη; Ἄν τώρα σᾶς ἀνησυχεῖ ἡ φοροδιαφυγή νομίζετε ὅτι δέν ὑπάρχουν ἄλλοι τρόποι;

Ὁ χῶρος πού μᾶς φιλοξενεῖ δέν ἐπιτρέπει νά ἐπεκταθοῦμε περισσότερο γιά νά καταδειχθεῖ πόσο δυστοπικό φαίνεται τό μέλλον πού μᾶς ἐπιφυλάσσεται, θά ἀναφέρουμε ἀπλῶ κάτι ἀπό ὅσα περιγράφει ὁ Γερουσιαστής Rand Paul σέ διαδικτυακή συνέντευξη, πού ἔδωσε τόν προηγούμενο μῆνα γιά τά τεκταινόμενα στήν πιό προηγμένη Δημοκρατία τοῦ Κόσμου, τίς Η.Π.Α. Ὁ Γερουσιαστής, ἀναφέρεται σέ μιά νεοαναδυόμενη προσπάθεια ἐλέγχου τῶν ιδεολογιῶν, πού ἔχει ξεκινήσει στή μεγάλη αὐτή Χώρα μετά τά γεγονότα τῆς 6ης Ἰανουαρίου, καί ἐπισημαίνει ὅτι ἄν γιά παράδειγμα κάποιος βρισκόταν στήν Οὐάσινγκτον καί ἔκανε ψώνια μέ τήν πιστωτική του κάρτα ἐκείνον τόν καιρό, θά μπορούσε ἡ Bank of America νά δώσει στοιχεῖα στίς Ὁμοσπονδιακές Ἀρχές γιά τίς ἀγοραστικές του συνηθειες, ἀπό τήν ἐξέταση τῶν ὁποίων θά μπορούσε κάλλιστα νά κατηγορηθεῖ ὡς στασιαστής.

Ἡ ἰχνηλασιμότητα τῶν ἀγορῶν, τῶν κινήσεων καί τῶν συνηθειῶν μας καταγράφεται ἤδη ἀπό τούς γίγαντες τοῦ διαδικτύου καί, γιά τήν ὥρα, ἀπλῶ χρησιμοποιοῦνται γιά νά ἐμφανίζονται ἀναδυόμενες ἐπιλογές ὅταν κάνουμε ἀναζητήσεις στό διαδίκτυο. Γιά τή διευκόλυνσή μας δηλαδή. Φανταστεῖτε νά τά γνωρίζει ὅλα αὐτά τό Κράτος.

Ἄν νομίζετε ὅτι αὐτά σας φαίνονται μακρυνά ἢ ἀπίστευτα, ἴσως ἀπατᾶσθε. Ἄν πάλι σκέφτεστε ὅτι ἐσᾶς δέν σᾶς πειράζει, γιατί δέν ἔχετε κάτι νά φοβηθεῖτε, ἀπλῶ φανταστεῖτε τόν ἑαυτό σας νά βαδίζει στό δρόμο καί νά νοιώθετε ὅτι κάποιος πίσω σας σᾶς ἀκολουθεῖ ἀπλῶ –ὄχι σᾶς παρακολουθεῖ–, καί ἀπαντήστε πόσο ἄνετα θά νοιώθατε. Ἡ πάλι, σκεφτεῖτε ἕνα ταξίδι σας μέ τό αὐτοκίνητο ἀπό τήν Ἀθήνα στή Θεσσαλονίκη ὅπου κάθε παραβίαση τοῦ ὁρίου ταχύτητας, ἔστω κατά λάθος, θά ἐπέσυρε αὐτόματα κάποιο πρόστιμο, πόσο ξένοιαστο θά ἦταν.

Ποίος δέν θά ἠθελε νά γίνει ἡ ζωή μας καλύτερη καί περισσότερο ἀσφαλής; Ἀξίζει ὅμως νά περιορίσουμε τό ἀπεριόριστο τῶν ἐπιλογῶν μας ὑπό τόν φόβο μήπως βλαφθεῖ ἡ υἰεῖα μας, ἡ ὁποία ποτέ, μά ποτέ δέν μπορεί νά εἶναι ἐξασφαλισμένη, ὅσα μέτρα καί νά πάρουμε;

Πῶς ξαφνικά πεισθήκαμε γιά τό καλοπροαίρετο τῶν ἀρχόντων τοῦ Κόσμου καί τούς παρέχουμε σέ λευκή ἐπιταγή τά ἀτομικά μας θεμελιώδη δικαιώματα; Ποιές διαβεβαιώσεις ἔχουμε; Ἄν σφάλει ἡ γνώμη μας ποιά εἶναι ἡ δυνατότητα ὑπαναχώρησης; Πῶς θά μπορεί νά διορθωθεῖ τό λάθος, πού ἐνδεχομένως θά ἔχουμε κάνει; «Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήση»!

Δημήτρης Κοσκινιώτης

* Τό κείμενο ἀφιερώνεται στόν Ὑποστράτηγο Πολυχρόνη Τερεζάκη, ἕναν ἀξιοματικό μέ μεγάλο ψυχικό σθένος!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΑΝΤΙΚΑΤΑΘΛΙΠΤΙΚΟΥ ΒΟΤΑΝΟΥ

Τὸ ὑπερικὸν (Hypericum Perforatum) ἢ St. John's Wort, ἔγινε πολὺ γρήγορα ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ δημοφιλῆ θεραπευτικὰ μέσα τῶν τελευταίων χρόνων. Βρίσκεται εὐκόλα στὰ καταστήματα ὑγιεινῆς διατροφῆς: **ὑπερικὸ** σὲ κάψουλες, ὑγρὰ ἐκχυλίσματα, ἔλαια, ἀλοιφές καὶ πολλὰ ἄλλα. Ὅμως τὸ ὑπερικὸ δὲν εἶναι ἓνα νέο φαρμακευτικὸ βοήθημα. Τὸ βότανο ἔχει μεγάλη καὶ ιδιαίτερη ἱστορία ὡς ἀντικαταθλιπτικὸ, ἀντισηπτικὸ, ἀντιφλεγμονῶδες, ἀποχρεμπτικὸ τονωτικὸ τοῦ ἀνοσοποιητικοῦ συστήματος καὶ καταπραῦντικὸ.

Ἐπὶ αἰῶνες οἱ Εὐρωπαῖοι τὸ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ καταπολεμήσουν ἓνα εὐρὺ φάσμα ἀσθενειῶν, ὅπως τὸ ἄγχος, τὰ κρυολογήματα, τὴν κατάθλιψη, τὴν γρίπη, τίς αἰμορροΐδες, τίς συσπάσεις τῶν μυῶν τῆς μήτρας κατὰ τὴν ἔμμηνο ρύση, τίς μολύνσεις τοῦ δέρματος καὶ τίς πληγές. Στὴν πραγματικότητα, ὀρισμένες ἀπὸ τίς παλαιότερες ἀναφορὲς χρήσης τοῦ βοτάνου γιὰ αἱματώματα, ἐγκαύματα, πληγές καὶ ἐρεθισμοὺς τοῦ δέρματος, προέρχονται ἀπὸ τὸν Ἑλληνα βοτανολόγο τοῦ 1ου αἰῶνα μ.Χ. Διοσκουρίδη, τὸ Ρωμαῖο μελετητὴ τοῦ 1ου αἰῶνα μ.Χ. Πλίνιο, καὶ τὸν Ἑλληνα γιαιτρὸ τοῦ 5ου αἰῶνα π.Χ., τὸν πατέρα τῆς Ἰατρικῆς, Ἱπποκράτη.

Ὅπως καὶ ἄλλα βότανα, τὸ ὑπερικὸ εἶναι γνωστὸ μὲ διάφορες ὀνομασίες. Ὅρισμένες ἀπὸ αὐτὲς εἶναι:

Σπαθόχορτο, Βάλσαμο, Βαλσαμόχορτο, Περίκη, Ἀγριοβότανο τοῦ Κλάμαθ, Μαστίγιο τοῦ διαβόλου, Λειχηνόχορτο, Χάρη τοῦ Θεοῦ, Θαῦμα τοῦ Θεοῦ St. John's wort (χόρτο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη), Βότανο τῆς μάγισσας.

Σήμερα οἱ ἐρευνητὲς ἐκτελοῦν χιλιάδες κλινικὲς δοκιμὲς ἀκριβείας στὰ βότανα ποὺ πωλοῦνται στὰ φαρμακεῖα καὶ στὰ καταστήματα ὑγιεινῆς διατροφῆς. Τυποποιημένα σκευάσματα βοτάνων σημαίνει ὅτι ιδιαίτερα θεραπευτικὰ συστατικὰ εἶναι πάντα παρόντα σὲ συγκεκριμένη συγκέντρωση. Τὸ ὄφελος τῆς τυποποίησης εἶναι ὅτι πάντα ἐγγυᾶται μιὰ δεδομένη ἰσχὺ, ἀλλὰ ἀνάλογα μὲ τὴ μέθοδο ποὺ χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴν τυποποίηση, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι παρὸν στὴν τελικὴ σύνθεση ὀλόκληρο τό φάσμα τῶν συστατικῶν, ποὺ ὑπῆρχαν ἀρχικὰ στὸ βότανο. Καὶ ἂν εἶναι παρόντα ὅλα τὰ συστατικὰ, εἶναι ἀπίθανο νὰ ὑπάρχουν στίς ἴδιες ἀκριβῶς ἀναλογίες.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ HYPERICUM PERFORATUM

«Ἡ δύναμή του δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφεῖ, πόσο σπουδαῖο εἶναι καὶ πόσο σπουδαῖες εἶναι οἱ χρήσεις του. Καὶ σὲ ὅλες τίς μορφές δὲν ὑπάρχει κανένα φάρμακο τόσο καλὸ καὶ χωρὶς βλάβες, χωρὶς κίνδυνο, ὅπως τὸ θεραπευτικὸ

φυτό του Άγιου Ίωάννη. Η δύναμή του ντροπιάζει όλες τις μορφές και τους γιατρούς, που μπορεί να φωνάζουν όπως μπορούν» (Παράκελσος, Γερμανο-Έλβετος αλχημιστής και ιατρός, 1493-1541).

«Οί κλινικές μελέτες δείχνουν ότι το υπερίκον θα μπορούσε να είναι ένα σημαντικό εργαλείο για την αντιμετώπιση των καταθλιπτικών διαταραχών, ειδικά σε ιδρύματα κύριας περιθαλψής» (British Medical Journal, 1996).

Θα μπορούσε να τονίσει κάποιος ότι το φυτό του Άγιου Ίωάννη είναι το σημείο όπου η μαγεία και ο μύθος συναντούν την Ίατρική. Στο τέλος Ίουνίου, όταν φθάνει το θερινό ήλιοστάσιο και ο ήλιος βρίσκεται στο αποκορύφωμά του στο βόρειο μέρος του ουρανού, ένα άειθαλές φυτό με ανοικτά κίτρινα άνθη, ανθίζει άφθονα, σε όλους τους μεγάλους δρόμους, τους αγρούς, τα λιβάδια, τα δάση και τους κήπους. Τα πέταλά του και τα φύλλα του, που καλύπτονται με μικρές μαύρες ήμιδιαφανείς κουκίδες, δημιουργούν ένα βαθύ κόκκινο λάδι, όταν κτυπηθεί ή τριφτεί. Όπως αναφέρεται σε ένα μύθο, τις πρώτες ημέρες του Χριστιανισμού, αυτό το λάδι σε βαθύ κόκκινο χρώμα, πίστευαν ότι συμβόλιζε το σκορπισμένο αίμα του πρώτου μάρτυρα του αιώνα, τον Άγιο Ίωάννη τον Βαπτιστή, του οποίου η όνομαστική έορτη εορτάζεται στις 24 Ίουνίου, κοντά στο θερινό ήλιοστάσιο. Και έτσι το φυτό έγινε γνωστό σαν φυτό του Άγιου Ίωάννη (το wort στην Άγγλική σημαίνει φυτό).

Είτε είναι αγριόχορτο ή όχι, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα το φυτό του Άγιου Ίωάννη, έχει χρησιμοποιηθεί για διάφορες χρήσεις, από την έπουλωση τραυμάτων μέχρι την καταπολέμηση δαιμόνων, από την ανακούφιση του πόνου μέχρι τη θεραπεία της παραφροσύνης. Καθ' όλη τη διαδρομή, αρχαίοι θεραπευτές, σαμάνοι και πρακτικοί, έχουν εκτιμήσει τις πολλαπλές θεραπευτικές ιδιότητές του, αποκαλώντας το με διάφορους τρόπους, όπως Μάστιγα του Διαβόλου, Χάρις του Θεού, Βότανο της Μάγισσας, Tutsan και Θαύμα Θεού.

Το *Hypericum Perforatum* στην πορεία της ιστορίας του είχε επίσης περιγραφεί με διάφορα ονόματα, όπως «αίμα νεραΐδας», «αίματηρός σταυρός του Χριστού», «αίμα του Κυρίου μας», «το θαυματοργό χόρτο του Κυρίου Θεού μας», «αίμα του Άγιου Ίωάννη», «το χόρτο των μαγισσών», «ανάθεμα του διαβόλου», «διαβολοδιώκτης». Ο περίφημος Ρωμαίος ιατρός Πεδάνιος Διοσκουρίδης, ο οποίος υπηρέτησε ως στρατιωτικός ιατρός επί των Καισάρων Κλαυδίου και Νέρωνος τον 1ο αιώνα μ.Χ., ήταν ο πιο διάσημος φαρμακολόγος της αρχαιότητας. Αυτός περιγράφει το υπερίκον ως εξής: «Είναι πολύ φουντωτός κοκκινωπός θάμνος και έχει ένα άνθος όπως μια Λευκόςια, το οποίο αν το τρίψεις με τα δάχτυλα βγάζει ένα χυμό όμοιο με το αίμα, γι' αυτό ονομάσθηκε *Andro haimon* (άνθρώπινο αίμα)».

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ)

Χρήστος Ίστικόγλου

Ψυχίατρος

«ΜΑΝΤΑΜ ΜΠΑΤΕΡΦΛΑΪ»

Τά θεατρικά έργα κατατάσσονται σέ δύο μεγάλες κατηγορίες: λυρικά καί πρόζας. Ἀκόμη καί τά έργα πού τό κείμενό τους εἶναι σέ ἕμμετρο λόγο (ποίηση), ὅπως τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ δράματος, τοῦ Σαίξπηρ καί ἄλλων δραματουργῶν λογίζονται έργα πρόζας (πεζός λόγος). Λυρικά έργα εἶναι οἱ ὄπερες καί οἱ ὄπερέτες. Ἡ ὄπερα «Μαντάμα Μπατερφλάϋ» τοῦ Ἰταλοῦ συνθέτη Τζάκομο Πουτσίνι (1858-1924) παρουσιάστηκε πρόσφατα στή ΣΤΕΓΗ ΩΝΑΣΗ.

Τό λιμπρέτο (κείμενο μέ τήν υπόθεση τοῦ ἔργου) εἶναι τό ποιητικό κείμενο τῶν Τζουζέπε Τζακόζα καί Λουίτζι Ἴλικα. Αὐτό βασιζέται σέ μονόπρακτο θεατρικό ἔργο τοῦ Ἀμερικανοῦ Ντέιβιντ Μπελάσκο καί αὐτό στό σύντομο διήγημα τοῦ Ἀμερικανοῦ Τζών Λουῦθερ Λόνγκ.

Ἡ υπόθεση τῆς ὄπερας ἐκτυλίσσεται στό Ναγκασάκι τῆς Ἰαπωνίας στίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰῶνα. Ὁ Μπέντζαμιν Φράνκλιν Πίνκερτον, ἀξιωματικός τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ, ρυθμίζει μέ τόν Γκόρο, Ἰαπωνέζο μεσίτη γάμων, τίς τελευταῖες λεπτομέρειες τοῦ γάμου του μέ τήν δεκαπεντάχρονη Τσό-Τσό-Σάν πού τήν ἀποκαλοῦν πεταλούδα (Butterfly). Πληροφορεῖ τόν Σάρπλες, Ἀμερικανό πρόξενο, ὅτι σύμφωνα μέ τό Ἰαπωνικό δίκαιο, γιά τόν ἴδιο ἡ ἔνωση αὐτή δέν εἶναι δεσμευτική καί μπορεῖ νά λυθεῖ ὀποτεδήποτε. Μάταια ὁ Σάρπλες προειδοποιεῖ τόν Πίνκερτον ὅτι γιά τήν ἔφηβη Μπάτερφλαϋ ἡ υπόθεση αὐτή εἶναι σοβαρή.

Καταφθάνει στό γραφεῖο τοῦ Γκόρο ἡ νύφη μέ συγγενεῖς καί φίλες της. Δείχνει στόν Πίνκερτον τά λιγοστά ὑπάρχοντά της. Μεταξύ ἄλλων καί τό τελετουργικό μαχαίρι μέ τό ὁποῖο αὐτοκτόνησε ὁ πατέρας της. Ἀμέσως μετά τήν τελετή ἔρχεται ὁ θεῖος τῆς Μπάτερφλαϋ, ἱερέας, πού τήν καταριέται γιατί ἀνακάλυψε ὅτι ἡ ἀνεψιά του ἀπαρνήθηκε τήν πίστη της. Ζητᾶ ἀπό τούς ἄλλους συγγενεῖς νά κάνουν τό ἴδιο. Ἀποχωροῦν ὅλοι. Ὁ Πίνκερτον καί ἡ Τσό-Τσό-Σάν μένουν μόνοι. Ὁ Πίνκερτον προσπαθεῖ νά τήν παρηγορήσει. Ἡ ὑπηρετριά της Σουτζούκι τήν ἐτοιμάζει γιά τήν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου. Ἡ ἐρωτευμένη Μπάτερφλαϋ συναντᾶ γιά μιᾶ ἀκόμη φορά τόν σύζυγό της στόν κῆπο.

Ἡ σκηνή στήν κατοικία τῆς Μπάτερφλαϋ τρία χρόνια μετά τόν γάμο. Ἡ Μπάτερφλαϋ καί ἡ θεραπαινίδα της Σουτζούκι εἶναι μόνες. Ὁ Πίνκερτον ἔφυγε γιά τήν πατρίδα του λίγο μετά τόν γάμο καί μέχρι τώρα δέν ἔχει ἐπιστρέψει.

Παρά τό γεγονόςός αυτό ή Τσό-Τσό-Σάν παραμένει πιστή καί όνειρεύεται τήν ήμέρα πού ό άντρας της θά ξαναέλθει. Έρχεται ό Σάρπλες πού έπιθυμεί νά τήν προετοιμάσει για τήν έπιστροφή του Πίνκερτον μέ τήν Άμερικανίδα σύζυγό του. ΈΗ Τσό-Τσό-Σάν δέν θέλει νά άκούσει καί του δείχνει τόν γιό της. Στολίζει τό σπίτι για τήν ύποδοχή του Πίνκερτον καί μαζί μέ τό παιδί καί τήν Σουτζούκι τόν περιμένουν. ΈΗ νύχτα πέφτει.

Στό ίδιο μέρος καί οι έπόμενες σκηνές. Ξημερώνει. ΈΗ Τσό-Τσό-Σάν έχει μείνει άγρυπνη όλη τή νύχτα περιμένοντας τόν άντρα της. Πηγαίνει τόν γιό της σέ διπλανό δωμάτιο καί τόν νανουρίζει. Έρχονται ό Πίνκερτον καί ό Σάρπλες καί ζητούν άπό τήν Σουτζούκι νά μιλήσει στην Άμερικανίδα σύζυγό του. Ό Πίνκερτον άναπολεί τό παρελθόν. Γεμάτος τύψεις προτιμά νά μήν άντιμετωπίσει τήν Τσό-Τσό-Σάν. Άποχωρεί. Έρχεται ή ΜπάτερφλαÛ καί τόν άναζητά. Βλέπει τήν ξένη γυναίκα, τήν Άμερικανίδα σύζυγο του Πίνκερτον, στόν κήπο καί πληροφορείται άπό τόν Σάρπλες καί τήν Σουτζούκι ότι ό Πίνκερτον δέν θά ξαναγυρίσει κοντά της. Δίνει τήν έντύπωση ότι άποδέχεται τά γεγονότα. Δέχεται νά δώσει καί τό παιδί της, άρκει νά έλθει νά τό πάρει ό ίδιος. Τους παρακαλεί νά τήν αφήσουν μόνη. Έχει άποφασίσει νά θέσει τέρμα στή ζωή της. ΈΗ Σουτζούκι προσπαθεί νά τήν άποτρέψει καί φέρνει τό παιδί. Έκείνη άφου άποχαιρετίσει μέ σπαραγμό τό παιδί, του δένει τά μάτια καί αυτόκτονεί τήν στιγμή πού φθάνει ό Πίνκερτον.

Κατά τήν παράσταση εύφραίνεται ό θεατής άπό τήν μουσική του Πουτσίνι πού τόν άκολουθεί για κάποιο διάστημα μετά τήν άποχώρησή του άπό τήν αίθουσα. Όπως γίνεται μέ τό λυκόφως μαγευτικού δειλινού. Οι συγκινήσεις πού προκαλούν τά δρώμενα άργοσβήνουν καί παραχωρούν τήν θέση τους σέ προβληματισμούς.

ΈΗ Ίαπωνική νομοθεσία τόσο πολύ προστατεύει τήν γυναίκα; Καί ό Ίάπωνας μεσίτης μεσολαβεί σάν νά πρόκειται για έννοικίαση οικίας; Ό Πίνκερτον προχωρεί στή σύναψη μιās σχέσεως τόσο σημαντικής για τήν ζωή τής κοπέλας γνωρίζοντας ότι γι' αυτόν δέν είναι δεσμευτική!

Μπαίνει στόν άνθόσπαρτο κήπο τής καρδιάς τής νέας καί τόν τσαλαπατά βάνουσα. Άπροστάτευτος αυτός ό κήπος γιατί είναι άνοχύρωτος στίς προσβολές του «πολιτισμού» Άνατολής καί Δύσεως. Πολιτισμού πού πάσχει άπό έγωπάθεια. Έπασχε, πάσχει καί θά πάσχει, γιατί έμεις, στην πλειονότητά μας, κωφεύουμε στό προσκλητήριο τής Βασιλείας του Θεού!

Νίκος Τσιρώνης

Οικονομολόγος

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Όμιλίες με σκοπό να βοηθηθούμε στην πνευματική μας ζωή
έξακολουθούν να γίνονται στην Ένορία μας,
στην Πνευματική ΕΣΤΙΑ των Έκδόσεων «ΥΠΑΚΟΗ», Μαυρομιχάλη 96,
αλλά με διαφορετική τάξη από εκείνη που ίσχυε πρό των περιοριστικών
μέτρων του λεγομένου Κορώνα Ίου.

Με την καθιερωμένη επί 40 έτη τάξη, κάθε ΚΥΡΙΑΚΗ πρωί, μετά την
Θ. Λειτουργία και πρό της Έναρξης της όμιλίας παρτίθετο δωρεάν
ένα μικρό πρόγευμα προς Άναψυχήν των προσερχομένων
εϋθύς μετά τη Θ. Λειτουργία.

Κάθε Τρίτη απόγευμα, από τις αρχές Οκτωβρίου, γίνοντο δύο Όμιλίες:
Θεολογικά Μαθήματα και Σχολή Νέων.

Μετά τα περιοριστικά μέτρα του Κορώνα Ίου, που απαγορεύουν την
προσέλευση όλων των επιθυμούντων, οι όμιλίες γίνονται διαδικτυακά ως εξής:

ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ 12.30 ΕΩΣ 13.30

ΜΕ ΘΕΜΑ:

«Τά Δόγματα της Πίστεως ως λειτουργία της
άνθρωπίνης φύσεως».

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ απόγευμα 7.00 ΕΩΣ 8.00

Η ΣΧΟΛΗ ΝΕΩΝ ΜΕ ΘΕΜΑ:

« Ή Κυβερνητική της ψυχής μας, των άλλων,
αλλά και της Πατρίδος μας ».

Κατά την διάρκεια της αναπτύξεως των θεμάτων γίνεται διάλογος με
τούς παρόντες αλλά και με τούς διαδικτυακούς Άκροατές.

Υπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

Οι ανωτέρω Όμιλίες αναρτώνται, μετά την διαδικτυακή τους μετάδοση

στό Κανάλι «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΥΠΑΚΟΗ» στό **YouTube**
και στό www.ypakoh.gr

ISSN 2585 - 223X